

Pastogė

Nr. 26 (514) 2009 m. liepos 28 d.

Kas antrą antradienį
su **RSPUBLIKA**

PAROC[®]

Šilti ir jaukūs namai

www.paroc.lt

Tomo Diksono pagreičiai

Renovacijai - dar 15 mln. Lt

ŪKIO MINISTERIJA UGDYMO IR LAVINIMO ĮSTAIGOMS RENOVUOTI SKYRĖ DAR 15,3 MLN. LT IŠ 2007-2013 METŲ EUROPOS SAJUNGOS STRUKTŪRINĖS PARAMOS LĖŠŲ.

Ūkio ministras Dainius Kreivys

Šios lėšos bus panaudotos 4 projektams įgyvendinti. Iš viso ugdymo ir švietimo įstaigoms renovuoti skirta 347,2 mln. Lt.

„Viešuosius pastatus renovuoti jau įpusėjome. Šiuo metu lopšeliams, darželiams, mokykloms, gimnazijoms, ligoninėms, globos namams ir kitoms viešosioms įstaigoms renovuoti paskirstyta daugiau nei 583 mln. Lt iš planuotų 1,07 mlrd. Lt“, - sako ūkio ministras Dainius Kreivys.

Paskutiniais įsakymais skirti 15,3 mln. Lt bus panaudoti Marijampolės profesinio rengimo centro pastatų renovacijai, tam skirta 7,2 mln. Lt, Kaišiadorių specialiosios mokyklos pastatui rekonstruoti - 2 mln. Lt ir 2,1 mln. Lt - Kelmės „Aukuro“ vidurinės mokyklos pastatui rekonstruoti.

Projektams įgyvendinti skirta Eu-

ropos Sąjungos struktūrinė parama bus panaudota viešosios paskirties pastatams šiltinti, langams keisti, energetinėms sistemoms modernizuoti ir kitoms energijos taupymo priemonėms diegti. Įgyvendinus minėtas priemones, pastatuose padidės energijos vartojimo efektyvumas, pagerės patalpų mikroklimatas, prailgės pastatų eksploataavimo trukmė.

Visuomeninių pastatų energetinio efektyvumo didinimas yra Ekonominės skatinimo plano dalis, kuria siekiama mažinti šilumos vartojimą skiriamas išlaidas bei Lietuvos priklausomybę nuo importuojamų energetinių išteklių.

Visuomeninės paskirties pastatų renovacija finansuojama iš 2007-2013 metų Europos Sąjungos struktūrinės paramos lėšų, skiriamų viešųjų pastatų renovacijai.

„Pastogės“ inf.

Naujų butų parduota mažiau

PER ŠIŲ METŲ PIRMĄJĮ PUSMETĮ VILNIUJE PARDUOTA ARBA REZERVUOTA APIE 500 NAUJŲ BUTŲ.

Palyginti su 2008 metų pirmuoju pusmečiu, kai, Registrų centro duomenimis, buvo parduoti 1749 nauji butai, pardavimai sumenko apie 70 procentų, nors tuomet stagnacija būsto rinkoje jau buvo prasidėjusi.

Šiais metais daugiau nei 60 proc. pardavimų sudaro ekonominės klasės butai. Vidutinė jų kaina svyruoja 2500-4500 Lt už kvadratinį metrą. Per pusmetį kainos šiame rinkos sektoriuje sumažėjo apie 17 proc. Apie 20 proc. parduotų butų yra vidutinės klasės, kurių kainos svyruoja 4500-6500 Lt už kvadratinį metrą ir per 6 mėnesius taip pat yra sumažėjusios apie 17 proc. Likusi dalis, apie 20 proc. parduotų naujų butų, tenka prabangiems būstams, kurių kainos prasideda nuo 6500 Lt už kvadratinį metrą. Nors skelbiamos kainos šiame sektoriuje sumažėjo apie 20 proc., realios pardavimo kainos derybų metu gali būti dar apie 10-15 proc., o kartais ir 20 proc. ar daugiau žemesnės.

Pasak UAB „Eika“ rinkos analitiko Tomo Žiaugros, nekilnojamojo turto plėtotojai šiuo metu siūlo apie 2500 naujų butų. „Ta-

čiau butų pasiūla baigtuose ir beveik baigtuose statyti projektuose yra mažesnė - apie 2200, o tokių butų parduodama daugiausia - daugiau kaip 90 proc. visų rinkoje parduotų naujų butų. Pastatytų arba beveik pastatytų butų turėtų užtekti 2 metams, jei pardavimai vyks panašiu tempu“, - prognozuoja T.Žiaugra.

Anot jo, bene vienintelė gera žinia plėtotojams - kad pardavimai nėra sustoję. Naujų butų tiesiogiai iš plėtotųjų nuperkama daugiau nei 80 per mėnesį. „Sėkmingiausiai butus parduoda didesnę patirtį turintys plėtotojai,

nebijantys laiku reaguoti į kainų pokyčius ir taikyti nuolaidas.

Taip pat nemažai butų parduodama bankų globojamuose projektuose, kuriuose pirkėjai gali gauti palankesnes kreditavimo sąlygas“, - tikina NT analitikas. Neseniai pradėtų projektų padėtis sudėtingesnė. Per 6 mėnesius pusiau pastatytuose daugiabučiuose parduota arba rezervuota tik apie 30 butų. „Tai verčia manyti, kad suplanuoti ar sustabdyti projektai, t.y. apie 1400 butų, artimiausiu metu rinkos nepildys“, - teigia T.Žiaugra.

„Pastogės“ inf.

Per šiu metų pirmąjį pusmetį Vilniuje, palyginti su 2008 metų pirmuoju pusmečiu, pardavimai sumenko apie 70 procentų

Viginto Skaraičio nuotr.

Vilniaus senamiestis: tarp išsaugojimo ir atnaujinimo

Į UNESCO PASAULIO PAVELDO SĄRAŠĄ ĮTRAUKTAS VILNIAUS SENAMIESTIS YRA GRAŽUS, TAČIAU NEIŠLAIKOMA DARNA TARP ATNAUJINIMO IR PAVELDO IŠSAUGOJIMO, SAKO SPECIALISTAI.

Ramūnas LIUTKEVIČIUS

Kalbant apie tai, kaip saugomas Vilniaus senamiestis, galima būtų prisiminti, kokia Lietuvoje yra kultūros

paveldo apsaugos politika tiek istorinių miestų, tiek kitų paveldo objektų kontekste. Ir ar apskritai tokia politika yra Lietuvoje. Tai, ką būtų galima pavadinti politika, nesudėtinga rasti Kultūros ministerijos tinklalapyje.

Minėtame tinklalapyje rašoma, kad Lietuvoje kultūros paveldo apsauga pagrįsta Konstitucijos 42, 47 ir 54 straipsniais. Nekilnojamojo kultūros paveldo objektai saugomi pagal Nekilnojamojo kultūros paveldo apsaugos įstatymą. Saugomų teritorijų įstatymą, Teritorijų pla-

navimo įstatymą, o kilnojamosios kultūros vertybės - pagal Kilnojimų kultūros vertybių apsaugos įstatymą. Nacionalinę kultūros paveldo apsaugos politiką formuoja Seimas, Vyriausybė ir Kultūros ministerija. Nekilnojamojo kultūros paveldo apsaugos valstybinį administravimą atlieka - Kultūros paveldo departamentas prie Kultūros ministerijos (KPD). Seimo, šalies prezidento ir Vyriausybės ekspertas ir patarėjas kultūros paveldo apsaugos politikos klausimais yra Valstybinė kultūros paveldo komisija. Kultūros paveldo objektų apsauga taip pat rūpinasi savivaldybės, kurioms pagal Vietos savivaldos įstatymą priskirtos savarankiškos ir ribotai savarankiškos kultūros paveldo apsaugos funkcijos. Pagrindinė vals-

tybės misija - išsaugoti Lietuvos kultūros paveldą. Tačiau kaip viskas iš tikrųjų atrodo?

Yra, nėra...

„Jei paskambintumėte į KPD ir paklaustumėte, kokios yra Lietuvos istorinių miestų ir miestelių politikos gairės, niekas jums neatsakytų į šį klausimą. Sakytų, dalijame pinigų su tiems, kas paprašo, arba tiems, kuriuos galbūt labiau mylime“, - „Pastogei“ pasakojo Gediminas Rutkauskas, Vilniaus senamiesčio atnaujinimo agentūros direktorius. Ir apskritai, anot jo, kultūros paveldo apsaugos politikos Lietuvoje nėra.

„Politika - apibrėžimo reikalas. Jums bet kuris formalųjų institucijų atstovas atsakys, kad tokio apibrėžimo, kaip kultūros paveldo politika, įstatymuose nėra. Ir to užtenka, kad galima būtų nieko nedaryti“, - tvirtino pašnekovas. „Pastogė“ taip ir padarė - paskambino į Kultūros departamentą ir Valstybinę kultūros paveldo komisiją.

„Seniai vyksta tokie ginčai: yra kultūros paveldo apsaugos politika ar nėra. Jeigu politiką suprantame kaip vieną dokumentą, kur viskas būtų surašyta ir kuris vadintųsi politika, - tokio dokumento nėra. Bet politika formuojama atskirais dokumentais. Čia filosofinis klausimas: ar mes lauks-

„Užduotis ir yra suderinti šiuolaikinius poreikius su ta autentika, kurią reikia išsaugoti“

Algimantas Degutis

„OLIALIA COLA“ AKLO TESTO REZULTATAI MERGINŲ NENUVYLĖ.

SUKURTI SU MEILE...

SEKSUALIAUSI BURBULIUKAI PASAULYJE!

Juk žinai, kad nori...

Vilniaus senamiestis

Šiandien istorinis Vilniaus centras apima pilies teritoriją bei aplinkinę miesto dalį, vėlyvaisiais viduramžiais apjuostą miesto siena. Jis yra radialinio plano, gatvės atsišakoja nuo pilies teritorijos. Gatvių audinys būdingas viduramžiams – siauros gatvelės suraižo miestą į netaisyklingus kvartalus. Yra ir didesnių kvartalų, įterpusių vėlesniais amžiais. Istoriniai pastatai - įvairių architektūros stilių. Beveik 40 proc. šių statinių yra didžiausios architektūrinės bei istorinės vertės. Jie susipina į labai turtinę ir įvairi, tačiau kartu harmoningą miesto vaizdinį. Taip rašoma Vilniaus senamiesčio atnaujinimo agentūros tinklalapyje. Pagrindinis Vilniaus senamiesčio priežiūros, tvarkymo ir naudojimo sąlygas nustatantis dokumentas – Vilniaus senamiesčio apsaugos reglamentas.

O būna taip...

Yra parengta Vilniaus senamiesčio atnaujinimo strategija, numatanti, kad senamiestis turi likti gyvybingas. Strategijos tikslams įgyvendinti miesto savivaldybė įsteigė ir minėtąją Senamiesčio atnaujinimo agentūrą, kuri, kaip teigiama, glaudžiai bendradarbiaudama su Miesto plėtros departamentu, nuo 1998 m. kasmet rengia senamiesčio atgaivinimo programą, užsiima kita su programos įgyvendinimu susijusia veikla.

A. Degutis sako, kad kaskart atėjus naujai Vilniaus valdžiai vis kildavo naujų idėjų, kaip senamiestį atnaujinti.

„Vieni politikai darė vienaip, kiti - kitaip. Vienas meras norėjo viską daryti - reikia ar nereikia, - kitas transportą uždaryti, trečias tramvajaus liniją nutiesti“, - sako jis. Pasak pašnekovo, savivaldybė pati turi sumanyti, kokius veiksmus reikia atlikti senamiestyje, ir juos derinti su KPD.

„Mes, kaip departamentas, neturime teisės savivaldybei nurodyti „dabar jūs darykite taip ar anaiip“.

Jie patys sugalvoja, ką daryti, ir tada veiksmus derina su mumis“, - bendradarbiavimo tarp institucijų ypatumus aiškino A. Degutis.

G. Rutkauskas mano, kad atnaujinant senamiestį Vilniaus savivaldybė ir agentūra daro, ką gali. Tačiau neišlaikoma pusiausvyra tarp paveldo išsaugojimo ir atnaujinimo. „Senamiestis gražus, bet pasižūrį į langus, duris, bandai atrasti autentiškų grindinių, sienų fragmentų – sekasi sunkiai. Reikėtų atkurti pusiausvyrą. Restauravimas yra ta sritis, už kurią atsako Kultūros ministerija, - tvirtina jis. - Agentūros tikslas - gerinti santykius tarp savivaldybės ir valstybės institucijų, kad būtų išlaikoma plėtros ir apsaugos pusiausvyra. Tą bandome daryti, bet ne viskas nuo mūsų priklauso. Miesto valdžia padarė didžiulę pažangą. Tarptautinėse organizacijose apie mus daug šneka ir net daug ko iš mūsų mokosi. Bet čia aš kalbu apie miesto ir mūsų agentūros veiklą. O apie valstybės pastangas... Jei paklausite institucijose, kokie yra paveldosaugos laimėjimai – tepardys du išblizgintus objektus“.

A. Degutis pripažįsta, kad išsaugoti autentiškus dalykus ne visada sekasi. „Užduotis ir yra suderinti šiuolaikinius poreikius su ta autentiška, kurią reikia išsaugoti. Taip ir Nekilnojamojo kultūros paveldo įstatyme parašyta. Kita vertus, privalai gyventojams leisti gyventi šiuolaikiškai. Jeigu sakytume, kad senamiestyje kanalizacija negalima, nes atitinkamu laikotarpiu jos nebuvo, nežinau, kiek žmonių sutiktų čia gyventi“, - teigia pašnekovas.

G. Drėmaitė sako, kad Vilniaus senamiestis į UNESCO Pasaulio paveldo sąrašą įtrauktas, galima sakyti, vien už išlaikytą viduramžišką gatvių struktūrą.

„Eidamas gatve turėtum tolu moje matyti horizontą – reikia išlaikyti tokį principą. O dabar eini nuo Aušros vartų ir matai savivaldybės bokštą. Taip mes žalojame senamiestį“, - vardija senamiesčio apsaugos problemas pašnekovė.

Anot jos, įstatymai neleidžia statyti šioje miesto dalyje požeminių garažų. Tačiau, matyt, nereikia būti itin akylam, kad pamatytum, jog dėl tų garažų situacija yra kiek kitokia. Pašnekovė sako, kad dėl įvairių statybų vyksta teismai. Kita vertus, anot jos, įstatymuose landų visada gali rasti. „Šiandien pirmoji politika yra pinigų kiekis“, - teigia ji.

„Baudžiam, nuverčiam nelegalius statinius, bet tai yra pavieniai atvejai. Įstatymai yra, bet juose visuomet rasi landų. Yra valdžioje gudručių, kurie sako, kur parašyta, kad negalimi tam tikri veiksmai“, - priduria G. Drėmaitė.

Anot A. Degučio, dabar svarbu parengti du Vilniaus senamiesčio specialiuosius planus. Kaip viena iš prioritetinių užduočių, anot jo, yra parol-

„Mes turime atsiskaityti Pasaulio paveldo komitetui. Ten iš mūsų nuolat reikalauja atsakymo: kas atsakingas už Vilniaus senamiesčio išlikimą. Ir mes niekaip negalime pasakyti vienos pavardės, kas atsakingas“

Grazina Drėmaitė

dyti miesto gyventojams ir svečiams, kuo vertingas senamiestis. „Reikia parodyti, kodėl tas senamiestis įtrauktas į Pasaulio paveldo sąrašą, išaiškinti žmonėms tą vertę. Tai atlikti esantinkamu laikotarpiu jos nebuvo, nežinau, kiek žmonių sutiktų čia gyventi“, - teigia pašnekovas.

G. Drėmaitė sako, kad Vilniaus senamiestis į UNESCO Pasaulio paveldo sąrašą įtrauktas, galima sakyti, vien už išlaikytą viduramžišką gatvių struktūrą.

„Eidamas gatve turėtum tolu moje matyti horizontą – reikia išlaikyti tokį principą. O dabar eini nuo Aušros vartų ir matai savivaldybės bokštą. Taip mes žalojame senamiestį“, - vardija senamiesčio apsaugos problemas pašnekovė.

tolerantiškas miestas. Bet ar šiandien tai kur nors atsispindi, - kitas klausimas“, - svarstė A. Degutis.

Paklaustas, kokias dabar mato realias grėsmes senamiesčiui, pašnekovas nurodė savivaldybės iniciuotą Architektūros parko projektą palei Vilnelę. „Nežinau, ar tai galima vadinti

naikintų pastatų atstatymas ir žaliosios bendro naudojimo erdvės.

„Daugiaaukščių pastatų klausimas išspręstas, kai mes padidinom apsaugos zoną. Neužstatytų erdvių niekas nepuola užstatyti. Tos erdvės vadinasi žaliosiomis, bet anksčiau ten buvo statiniai. Dabar reikalingas bendruomenės apsisprendimas: ar atkurti statinius, ar palikti žaliąsias erdves“, - sako jis. Pats A. Degutis sako, kad statinių, kvartalų asmeniškai nebūtų linkęs atkurti.

„Asmeniškai istorijos būčiau linkęs neatkurti. Ir Venecijos chartija sako, kad visi laikotarpiai vienodai svarbūs. Tad vieną laikotarpį ištrinti ir parodyti, kad buvo kažkas kita, išieyti melavimas ir istorijos kūrimas“, - svarsto A. Degutis. Anot jo, bet kokie atstatymai turi būti vykdomi atlikus išsamius istorinius tyrimus, o politikai ir visuomenė turi nuspręsti, ar tai tikslinga daryti.

Kas atsakingas

Kaip matome, visos kalbintų pašnekovų atstovaujamos institucijos vienaip ar kitaip atsakingos už Vilniaus senamiesčio išsaugojimą ir atnaujinimą. O ar yra viena atsakinga institucija?

„Mes turime atsiskaityti Pasaulio paveldo komitetui. Ten iš mūsų nuolat reikalauja atsakymo: kas atsakingas už Vilniaus senamiesčio išlikimą. Ir mes niekaip negalime pasakyti vienos pavardės, kas atsakingas. Pagal įstatymą atsakingas kultūros ministras. Bet patys matote, kaip tie ministrai keičiasi. Kiekvienam naujam ministrui turi išaiškinti, parodyti prieštu, už ką jis atsakingas. O senamiesčio savininkas - savivaldybė. Savivaldybė įkūrė agentūrą, tačiau ji taip pat kratosi atsakomybės. Kartais tenka prisiminti sovietinius laikus, kai Vilniaus senamiestyje dirbo vyriausiasis inspektorius Štasiulaitis, kuris turėjo galią, pamatęs, kad kažkas vyksta ne taip, pasikvieti milicininką, sustabdyti statybą ir užplombuoti“, - dėstė G. Drėmaitė.

G. Rutkauskas sako senamiestyje ypatingų grėsmių nematantis. Anot jo, turistai pastebi, kad dar reikia plėtoti infrastruktūrą.

Istorijos neatkursi

Prieš keletą metų Vilniuje lankydamosis Tarptautinės paminklų ir saugotinių vietų tarybos (ICOMOS) atstovas dr. Rėjus Bondinas (Ray Bondin) sakė, kad problemiškausi klausimai senamiestyje yra daugiaaukščių pastatų statyba senamiesčio apsaugos zonose, su-

Grazina Drėmaitė sako, kad Vilniaus senamiestis į UNESCO Pasaulio paveldo sąrašą įtrauktas, galima sakyti, vien už išlaikytą viduramžišką gatvių struktūrą

Saulius Venclovas nuotr.

Geros kredito istorijos svarba

„MŪSŲ ŠEIMA IŠ VIENO BANKO YRA PAĖMUSI BŪSTO PASKOLĄ. PRIEŠ KELIS MĖNESIUS IR ŽMONOS, IR MANO ATLYGINIMAI SUMAŽĖJO, TODĖL GALIME PRADĖTI VĒLUOTI MOKĖTI PASKOLOS GRAŽINIMO ĮMOKAS. PRAĖJUSĮ SYKĮ MINĖJOTE, KAD VĒLAVIMAI ATSISKAITYTI SU KREDITORIUMI DARO ĮTAKĄ ŽMOGAUS SKOLINIMOSI ISTORIJAI. GAL GALITE PLAČIAU PAPANAKOTI, KAS YRA TOJI SKOLINIMOSI ISTORIJA?“

Algimantas K. iš Alytaus

ATSAKO

Odeta ČIČKAUSKAITĖ
„Swedbank“ asmeninių finansų valdymo ekspertė

Vėluojant sumokėti paskolos įmokas, tenka mokėti paskolos sutartyje numatytus delspinigius, jų dydis priklauso nuo paskolos sumos. Vėluojant atsiskaityti bankui vieną ar dvi dienas, delspinigių suma nebus didelė, tačiau uždelgiau trunkantys ar dažni trumpalaikiai vėlavimai atsiskaityti daro įtaką kliento skolinimosi istorijai. Klientas, kurio skolinimosi istorija nėra gera, finansinėms institucijoms yra rizikingesnis ir ateityje skolintis jam gali būti brangiau ir sudėtingiau.

Kodėl svarbi kredito istorija?

Apie kredito istoriją paprastai kalbama tik pridėdant žodelius „bloga“ arba „gera“. Klaidingai manoma, kad kredito istorija susijusi tik su jau prasiskolinusiais ar turinčiais tik dideles paskolas (pa-

vyzdžiui, būsto paskolas) žmonėmis. Aktualiausia ji dar tik ketinantiems skolintis, nes niekada negali būti tikras, kada gali tecti pasinaudoti finansinių institucijų kreditavimo paslaugomis.

Kredito istorija atsispindi, kiek kartų ir kiek laiko žmogus pradelsė atsiskaityti už paslaugas bankams, išperkamios nuomos bendrovėms, greitųjų kreditų įmonėms ar kitiems juridiniams asmenims. Kredito istorijoje taip pat yra duomenys, kiek asmuo vis dar skolingas, jei yra vis dar nepažindę įsiskolinimų. Tokia informacija renkama nepažeidžiant teisės aktų reikalavimų ir saugoma ne ilgiau kaip 10 metų po skolos gražinimo. Pradelsimas daugiau nei 90 dienų yra grėsminga riba, nes tokiu atveju žmogus pripažįstamas nesugebančiu vykdyti savo įsipareigojimų, ir ši kredito istorijoje užfiksuota informacija turi įtaką ateityje priimant sprendimą dėl to asmens galimybės pasiskolinti ar sudaryti bet kokias kitas finansinių paslaugų sutartis.

Informaciją apie Lietuvos piliečių kredito istoriją šalyje renka ir sistemina kreditų biuras „Creditinfo Lietuva“. Šis biuras duomenis gauna ne tik iš kreditus teikiančių bendrovių, bet ir iš paslaugų įmonių, pavyzdžiui, telekomunikacijų. T. y. jei tam tikrą laiką neatsiskaitote už mobiliojo ryšio paslaugas, informacija apie tai perduodama kreditų biurui. Finansinėms institucijoms prieinama ir papildoma informacija Lietuvos banko valdomoje paskolų rizikos

duomenų bazėje, kurioje galima pasitikrinti, ar asmuo turi skolinių įsipareigojimų Lietuvos finansų institucijoms. Tai padeda įvertinti jo patikimumą. Žinoma, bankai tikrina informaciją duomenų bazėje tik esant kliento rašytiniams sutikimui. Tuo atveju, jei žmogus nesutinka, kad bankas tai daryti, jis pats turi surinkti reikiamus dokumentus iš banko nurodomų institucijų ir bendrovių.

Į kredito istoriją galima žiūrėti dvejomis. Pirmiausia tai yra tarsi dokumentas, įrodantis žmogaus sugebėjimą tinkamai valdyti savo pinigus – laiku vykdyti finansinius įsipareigojimus, atsiskaityti už paslaugas ir t. t. Kita vertus, kredito istorija daro tiesioginę įtaką ne tik galimybės skolintis, bet ir paskolos sąlygoms. Pavyzdžiui, jei žmogus prašo kredito ir paaiškėja, kad jis net keletą kartų vėlavo vykdyti finansinius įsipareigojimus daugiau nei 60 dienų, bankas ar kita finansų institucija gali arba atsisakyti suteikti kreditą, arba suteikti ne tokiomis palankiomis sąlygomis (gali būti taikoma didesnė palūkanų norma, trumpesnis paskolos terminas ir pan.) kaip kitais, nes toks klientas laikomas rizikingesniu – tikėtina, kad jis ir ateityje gali nevykdyti prisiimtų įsipareigojimų.

Noris pabrėžti, kad tuo atveju, kai žmogus gauna iš banko pranešimą apie susidariusią skolą ir ją padengia iki pranešime nurodyto termino, bankas duomenų apie asmens įsiskolinimą neperduoda tretiesiems asmenims, ir ši infor-

macija neturi įtakos to žmogaus kredito istorijai, kurią nagrinės kitos finansų institucijos.

Bankas gali padėti

Jei esate paėmę paskolą ar turite skolų kitoms finansų institucijoms ir sumažėjo šeimos ar asmeninės pajamos arba pradėjo vėluoti atlyginimai, iškilo reali nedarbo grėsmė, patarčiau nelaukti ir kreiptis į banką. Svarbu nedelsti. Susirūpinti reikėtų ne tada, kai susidaro kelių mėnesių įsiskolinimas, o anksčiau, kai tik pajuntami blogėjančios asmeninės finansinės būklės ženklai. Laiku kreipusis į banką ar kitą kreditorijų, kuriam esate skolingi, galima rasti kur kas geresnių ir paprastesnių sprendimų. Juk galbūt pakanka tik pakeisti sutartyje numatytą paskolos mokėjimo dieną, kad jūsų problema būtų išspręsta.

Žinoma, kiekvienu atveju sprendimai būna individualūs. Pavyzdžiui, jei kliento pajamos laikinai sumažėjo, bankas siekia išsiaiškinti, kokią sumažėjusią įmoką klientas gali mokėti. Tokiu atveju padėti gali sušvelninti paskolos termino ilginimas, paskolos mokėjimo metodo pakeitimas, paskolos dalių

įmokų atidėjimas keletui mėnesių. Visos šios priemonės leidžia kuriam laikui sumažinti mėnesinio mokėjimo dydį.

Susirūpinti reikėtų ne tada, kai susidaro kelių mėnesių įsiskolinimas, o anksčiau, kai tik pajuntami blogėjančios asmeninės finansinės būklės ženklai

Gerbiamieji „Pastogės“ skaitytojai, klausimus specialistams siųskite adresu: pastoge@respublika.net arba jus galite pateikti „Pastogės“ telefonu (8-5) 261-79-08 darbo metu.

PRAĖJUSIAME „PASTOGĖS“ NUMERYJE PATEIKĖME INTERVIU SU SENOSIOS LIETUVIŲ RELIGINĖS BENDRUOMENĖS ROMUVOS KRIVIŲ JONŲ TRINKŪNU. TĘSDAMI TEMĄ ŠIAME NUMERYJE SIŪLOME PASKAITYTI HUMANITARINIŲ MOKSLŲ ATSTOVŲ DAINIAUS RAZAUSKO IR PRANO VILDŽIŪNO KOMENTARUS APIE JONO TRINKŪNO KNYGĄ „SENOSIOS LIETUVIŲ RELIGIJOS KELIAS“ IR ROMUVOS BENDRUOMENĘ. SULAUKĖMĖ IR POROS SKAITYTOJŲ PASISAKYMŲ. NUOMONĖS, KAIP MATYSITE, IŠSISKIRS. NORIME PABRĖŽTI, KAD KOMENTATORIŲ NUOMONĖ NEBŪTINAI SUTAMPA SU REDAKCIJOS POZICIJA.

D. Razausko asmeninio albumo nuotr.

Dainius Razauskas

Dainius Razauskas

Humanitarinių mokslų daktaras, mitologas, religijotyrininkas

Vieną didžiausių įspūdžių, perskaičius Jono Trinkūno knygą „Lietuvių senosios religijos kelias“, palieka surinkta medžiaga apie krikščionybės santykį su senąją lietuvių tradicija. Šis santykis atskleistas švelniai, nedarant apibendrinančių, skambių išvadų, tiesiog surenkant ir pateikiant pagrindinius faktus, iš kurių aiškiai juntama krikščioniškojo teroro dvasia. Reikia pripažinti, kad krikščionybė iki pat XIX-XX a. (o prarastose etninėse žemėse - netgi dabar) ištiesi demonstruoja ideologizuotą neapykantą lietuviybei. Lietuvoje tiek Rytų, tiek Vakarų krikščionybė per pastaruosius 500 m. iš esmės atliko ideologinį/kultūrinį lietuvių tautos genocidą. Pradžioje buvo vykdomas karinis smurtas valstybės atžvilgiu, o kilmingiesiems apsikrikštijus ir nutautėjus – toliau prievartaujama liaudis. Krikščioniškasis genocidas – tai rimtas, atitinkamos „ilustracijos komisijos“ laukiantis klausimas.

Ir atvirkščiai: senoji tradicija – pliaralistinė. Tai matyti jau vien iš to, kad XIV a. kunigaikščiai priimdavo įvairių tikybų žmones, statydavo įvairių religijų šventyklas. J.Trinkūno knygoje dargi pabrėžiama, kad senosios tradicijos esmė ir gyvavimo būdas yra ne tiek ideologija, kokia nors teologija, kiek gyva daina.

Kita vertus, remdamasis senosios tradicijos pliaralizmu, leidžiu sau nesutikti su knygos teiginiu, esą lietuviai garbino gamtą. Mano požiūriu, niekas niekur niekada gam-

tos kaip tokios išvis negarbino. Tai tiesiog krikščioniška kliše, kuria buvo pažeminami nekrikščionys. Tikras klausimas – kur gali pasireikšti šventybė: tik pastate, uždaroje erdmėje, ar ir lauke, erdvėje, vadinamojoje gamtoje.

Taip pat nesutinku ir su teiginiu, kad lietuvių tradicija yra chtoniška. Kartais šiuolaikinių tyrinėtojų senosios tradicijos samprata konstruojama kaip opozicija krikščionybei: jei krikščionybės Dievas yra danguje, tai mūsų Dievas būtinai turi būti žemėje, pati dieviškoji Žemė. Tokia opozicija psichologiškai suprantama, bet religijotyros požiūriu ji nepagrįsta.

Tačiau J.Trinkūno knygos nereičia vertinti pagal mokslinius kriterijus ar ieškoti joje naujų mokslinių atradimų. Ją reikia skaityti ne tiek

Senosios lietuvių religijos keliais (2)

Artūro Raišos nuotr.

protu, kiek širdimi. O pagrindinis pageidavimas, kurį norėtūsi išsakyti autoriui, – tai iš esmės išplėsti, išplėtoti, išauginti ligi naujos knygos paskutinę jos dalį apie pastaruosius laikus, būtent apie šiuolaikinės „Romuvos“ gyvavimą, pradedant septintuoju dešimtmečiu. J.Trinkūno „Romuvos“ veikla gaivinant ir skleidžiant senojo tikėjimo sampratą per pastaruosius dešimtmečius yra įspūdinga. Ko verta vien „Kūlgrinda“, kuri pagal turimą medžiagą yra rekonstravusi, nepakartojamai atlikusi ir įdainavusi jau kelintą nuostabių dainų diską! O romuviečių veikla su jaunimu – išvis neprilygstamas reiškinys: išstas gyvenimo būdas, kelias. Tad ir norėtūsi daugiau asmeninių prisiminimų, gyvenimo istorijų, patirtčių, gyvų įspūdžių. Norisi tikėtis, kad J.Trinkūnas kaip tik jais dabar ir užsiima, – ir geriausi jam šiam darbiui palinkėjimai!

Pranas Vildžiūnas

Religijotyrininkas, „Aidu“ leidyklos vadovas

Dauguma žmonių naujaisiais pagonimius susižavi kaip liberaliu judėjimu, neva atsveriančiu ypač nepatogią ir principingą (atseit visa griauančią) krikščionybę. Kas jau

ma krikščioniškuose raštuose. Kiekvienas gali pats pamėginti paieškoti darnos sąvokos tradiciniame liaudies žodyne – ne vienas nustebts aptikęs, kad liaudyje tai pirmiausia reiškia darganą, vėleną ar šiaip suplak tą žemę... Tačiau romuviečiams tai netrukdo kalbamą sąvoką paversti savo tikėjimo ašimi.

Nors romuviečiai sako besiremę tradicija, taip ir lieka neišku, ką jie vadiną žodžiu „tradicija“. Romuviečiai neturi bendros doktrinos, o jos nebuvimą dangsto „vienovės įvairovėje“ teze. Savo ruožtu nedaugelį judėjimą vienijančių „tikėjimo tiesų“ ar, tiksliauariant, ideologinių akcentų „Romuvos“ lyderiai judėjimo dalyviams tiesiogine šio žodžio prasme apreiškia. Niekas net nepabando pasidomėti, ar tie apreiškimai turi nors kokią atsparą seniai užgesusioje senovės lietuvių religinėje tradicijoje. Romuviečių pozicija čia visiškai skaidri: jei faktai neparemia koncepcijos, tuo blogiau faktams... Neturint autentiškos doktrinos, naujųjų pagonių dvasingumas bandomas grįsti mokslininkų atliktų rekonstrukcijų ir hipotezių samplaika, net neatsižvelgiant, ar tos rekonstrukcijos apskritai tarpusavyje suderinamos. Tiesą sakant, einama lengviausiu keliu: nuo torto nurenkamos uogos – labiausiai patinkę elementai, o paties torto net neatsižvelgiant. Maža to, nevengiama patyliukais šio bei to „pasiskolinti“ ir iš krikščioniškosios raštijos. Štai kad ir J.Trinkūno nuolat linksniuojama darnos sąvoka – pirmiausia ji randa-

ma krikščioniškuose raštuose. Kiekvienas gali pats pamėginti paieškoti darnos sąvokos tradiciniame liaudies žodyne – ne vienas nustebts aptikęs, kad liaudyje tai pirmiausia reiškia darganą, vėleną ar šiaip suplak tą žemę... Tačiau romuviečiams tai netrukdo kalbamą sąvoką paversti savo tikėjimo ašimi.

Nevengiama ir dar atviresnių istorijos mistifikacijų. Štai kad ir J.Trinkūno nuolat brukamas (praėjusiam amžiuje) numeryje publikuotame interviu to taip pat jis nepadėjimą vienijančių „tikėjimo tiesų“ ar, tiksliauariant, ideologinių akcentų „Romuvos“ lyderiai judėjimo dalyviams tiesiogine šio žodžio prasme apreiškia. Niekas net nepabando pasidomėti, ar tie apreiškimai turi nors kokią atsparą seniai užgesusioje senovės lietuvių religinėje tradicijoje. Romuviečių pozicija čia visiškai skaidri: jei faktai neparemia koncepcijos, tuo blogiau faktams... Neturint autentiškos doktrinos, naujųjų pagonių dvasingumas bandomas grįsti mokslininkų atliktų rekonstrukcijų ir hipotezių samplaika, net neatsižvelgiant, ar tos rekonstrukcijos apskritai tarpusavyje suderinamos. Tiesą sakant, einama lengviausiu keliu: nuo torto nurenkamos uogos – labiausiai patinkę elementai, o paties torto net neatsižvelgiant. Maža to, nevengiama patyliukais šio bei to „pasiskolinti“ ir iš krikščioniškosios raštijos. Štai kad ir J.Trinkūno nuolat linksniuojama darnos sąvoka – pirmiausia ji randa-

ma krikščioniškuose raštuose. Kiekvienas gali pats pamėginti paieškoti darnos sąvokos tradiciniame liaudies žodyne – ne vienas nustebts aptikęs, kad liaudyje tai pirmiausia reiškia darganą, vėleną ar šiaip suplak tą žemę... Tačiau romuviečiams tai netrukdo kalbamą sąvoką paversti savo tikėjimo ašimi.

goli chana), o j lietuvių kunigaikščių kasdienybę. Kaip „leista laikytis papročių pagal savo tradicijas“, geriausiai parodė Gedimino sūnus Algirdas, žiauriausiai nukankinęs tris dešimtmečius. Tačiau romuviečiams tai netrukdo kalbamą sąvoką paversti savo tikėjimo ašimi.

Dėsninga, kad j romuviečių judėjimą dažniausiai įsitraukia asmenys, kurie yra menkai susipažinę su senosios lietuvių tradicijos palikimu, o su Europos civilizacijos paveldu, jos kultūriniais pagrindais tokie žmonės paprastai būna net apgraibomis nesulieję. Tad nenuostabu, kad nepaisant kelių marginalių atvejų, romuviečių judėjime nerisime nė vieno pripažinto filosofo, klasikinio filologo ar istoriko, kitaipariant, profesionalaus senovės tyrinėtojo. Ką ir kalbėti apie kitų humanitarinių sričių specialistus, kai net ryškiausi senosios tradicijos tyrinėtojai, pvz., Norbertas Vėlius ir Gintaras Beresnevičius, ne tik netapo J.Trinkūno sekėjais, bet dargi aiškiai paliudijo savo krikščioniškas nuostatas.

Nors ir dangstydamasis kuklumą turinčiais atspindėti reveransais, J.Trinkūnas aiškiai atskleidžia užmojų parašyti moralinę Lietuvos istoriją, „savo tautos šventąją knygą“. Iš tiesų šis aiškiai suformuluotas siekis apie trinkūniškąjį „dvasingumą“ pasako absoliučiai viską. „Manęs nedomina dievų vardai, teologinis pasaulio skirstymas. Mane domina, kiek čia yra dorovės, eti-

kos apraiškų“, savo interviu pradedimą J.Trinkūnas. Ar įsivaizduojate tokią frazę, sklindančią iš, pvz., kunigaikščio Gedimino krivio Lizdekos lūpų?.. Teologija yra tikinčio žmogaus pastangos įsiklausti j istorijoje nuaidėjusį Dievo žodį. Dar daugiau, tai pastangos teisingai tą žodį išgirsti. Atbula ranka j šalį padėjimą dažniausiai įsitraukia asmenys, kurie yra menkai susipažinę su senosios lietuvių tradicijos palikimu, o su Europos civilizacijos paveldu, jos kultūriniais pagrindais tokie žmonės paprastai būna net apgraibomis nesulieję. Tad nenuostabu, kad nepaisant kelių marginalių atvejų, romuviečių judėjime nerisime nė vieno pripažinto filosofo, klasikinio filologo ar istoriko, kitaipariant, profesionalaus senovės tyrinėtojo. Ką ir kalbėti apie kitų humanitarinių sričių specialistus, kai net ryškiausi senosios tradicijos tyrinėtojai, pvz., Norbertas Vėlius ir Gintaras Beresnevičius, ne tik netapo J.Trinkūno sekėjais, bet dargi aiškiai paliudijo savo krikščioniškas nuostatas.

Nors ir dangstydamasis kuklumą turinčiais atspindėti reveransais, J.Trinkūnas aiškiai atskleidžia užmojų parašyti moralinę Lietuvos istoriją, „savo tautos šventąją knygą“. Iš tiesų šis aiškiai suformuluotas siekis apie trinkūniškąjį „dvasingumą“ pasako absoliučiai viską. „Manęs nedomina dievų vardai, teologinis pasaulio skirstymas. Mane domina, kiek čia yra dorovės, eti-

kos apraiškų“, savo interviu pradedimą J.Trinkūnas. Ar įsivaizduojate tokią frazę, sklindančią iš, pvz., kunigaikščio Gedimino krivio Lizdekos lūpų?.. Teologija yra tikinčio žmogaus pastangos įsiklausti j istorijoje nuaidėjusį Dievo žodį. Dar daugiau, tai pastangos teisingai tą žodį išgirsti. Atbula ranka j šalį padėjimą dažniausiai įsitraukia asmenys, kurie yra menkai susipažinę su senosios lietuvių tradicijos palikimu, o su Europos civilizacijos paveldu, jos kultūriniais pagrindais tokie žmonės paprastai būna net apgraibomis nesulieję. Tad nenuostabu, kad nepaisant kelių marginalių atvejų, romuviečių judėjime nerisime nė vieno pripažinto filosofo, klasikinio filologo ar istoriko, kitaipariant, profesionalaus senovės tyrinėtojo. Ką ir kalbėti apie kitų humanitarinių sričių specialistus, kai net ryškiausi senosios tradicijos tyrinėtojai, pvz., Norbertas Vėlius ir Gintaras Beresnevičius, ne tik netapo J.Trinkūno sekėjais, bet dargi aiškiai paliudijo savo krikščioniškas nuostatas.

„paveldą“?.. Tokio „dvasingumo“ išpažintojai niekada neišdrįstų drauge su klasiku ištart: „Tiesa man brangesnė už tautą“.

J.Trinkūno parašytos knygos dar ilgai jauks ieškančių žmonių protus. Ne vienam jos taps eiline lazda uždrožti Bažnyčiai. Tačiau akiškieji išgirsti. Atbula ranka j šalį padėjimą dažniausiai įsitraukia asmenys, kurie yra menkai susipažinę su senosios lietuvių tradicijos palikimu, o su Europos civilizacijos paveldu, jos kultūriniais pagrindais tokie žmonės paprastai būna net apgraibomis nesulieję. Tad nenuostabu, kad nepaisant kelių marginalių atvejų, romuviečių judėjime nerisime nė vieno pripažinto filosofo, klasikinio filologo ar istoriko, kitaipariant, profesionalaus senovės tyrinėtojo. Ką ir kalbėti apie kitų humanitarinių sričių specialistus, kai net ryškiausi senosios tradicijos tyrinėtojai, pvz., Norbertas Vėlius ir Gintaras Beresnevičius, ne tik netapo J.Trinkūno sekėjais, bet dargi aiškiai paliudijo savo krikščioniškas nuostatas.

Parengė Ramūnas LIUTKEVIČIUS

Artūro Raišos nuotr.

Skaitytojų komentarai

■ Visų pirma tikrai užsinorėjau kuo greičiau paskaityti knygą „Senosios lietuvių religijos kelias“. Interviu – per siauras formatas, kad žmogus apie tai galėtų pasakyti tiek, kad visi vienodai gerai jį suprastų. O pasakyti, kaip suprantau, J.Trinkūnas turi ką. Gerbiu to žmogaus ir tokių kaip jis požūrį, veiklą. Man jie atrodo lyg savotiški šiuolaikiniai knygnešiai, kuriems gal kada nors lietuvių palikuonys pastatys paminklą.

Pamenu tuos laikus, apie kuriuos jis užsimena, kai buvo įteisintas etnokultūros globos įstatymas. Protingesni mokyklų vadovai tada buvo vedę etnokultūros pamokas, kaip papildomo ugdymo valandas. Daugybė vaikų su dideliu susidomėjimu j tas pamokas vaikščiojo, nors jos nebuvo privalomos. Dabar vaikai tegali rinktis tik iš dviejų dalykų: tikybos arba etikos. Bet etikos pamokas veda ne tik specialistai, kurių yra labai nedaug, bet ir daugybė keistų, neprofesionalių ir neetiškų žmonių, kuriuos nežinia kaip mokyklų vadovai priima, o vaikai tų pamokų pakeisti negali. Tačiau neturi lietuvių vaikai galimybės pasirinkti baltų tikėjimo ar etnokultūros pažintinių pamokų. Ta praktika, nors ir gražiai prasidėjusi, buvo sunaikinta.

Ir be galo džiaugiuosi, kad „Romuva“ šiais laikais nėra bent jau persekiojama kaip sovietų laikais. Pamažu, lašas po lašo, jie pasieks vis didesnių tikslų ir gal mūsų vaikaičiams neteks kada nors gailėtis, kad praradome savo, kaip etnos, tapatybę.

Venesa Urbienė

■ Norėčiau išsakyti trumpą nuomonę apie 2009 07 14 „Pastogės“ straipsnį senosios lietuvių religijos tema. Drįsčiau teigti, kad straipsnio autorius painioja dvi sąvokas - etnokultūrą ir religiją (tikėjimą). Ir štai kodėl: beveik šimtu procentų (keleto folkloro grupių nariai), kurie be galo myli mūsų etnines tradicijas, liaudies dainas, šokius, gyvena tikra lietuviška dvasia, švenčia visas liaudiškas šventes (beje, gausiai dalyvauja straipsnyje minimame festivalyje „Skambala kankliai“ ir net jį organizuoja) - yra stipriai ir autentiškai tikintys katalikai!

Atsiprašau, bet tamsta autoriau, nekalbėkite, juo labiau nerašykite nesąmonių. To paties linkiu ir „Respublikai“.

Asta

Sukurkite savo lodžiją

LODŽIJŲ ĮRENGIMO STILIUS GALI VISIŠKAI SKIRTIS NUO JŪSŲ KAMBARIŲ INTERJERO. UŽDARA, NEDIDELĖ ERDVĖ GALI BŪTI AUTONOMIŠKA IR NETIKĖTA.

Ermina TAUJENYTĖ

Mes lodžiją esame pripratę vadinti balkonu. Ji dažniausiai būna atskirta nuo kambario žaliuzėmis ar užuolaidomis. Jei lodžija arba balkonas įstiklintas, viduje galite pastatyti patogų krėslą arba sofą su minkštomis pagalvėlėmis. Jei pas jus mėgsta lankytis draugai ar yra didelė šeima, papildomai galite pastatyti keletą kėdžių, tik nepamirškite ant jų taip pat padėti paminkštintimų.

Pasirūpinkite ir papildomu apšvietimu. Galite pastatyti toršerą arba nedidelį stalinį šviestuvą, tai tikrai pagelbės, ypač vėlyvą vakarą.

Ant žemės pastatykite vazoninių gėlių, tai aplinką padarys dar jaukesnę. Visuomet akį traukia žydinčios gėlės, tai vasarą nepamirškite jomis papuošti ir lodžijos. Be to, jei jos dar skleidžia malonų kvapą, tai jus džiugins kiekviena minutė, praleista mažame rojus kampelyje. Galite pasisodinti skirtingų vienmečių gė-

Lodžijoje galite pastatyti patogų krėslą arba sofą su minkštomis pagalvėlėmis

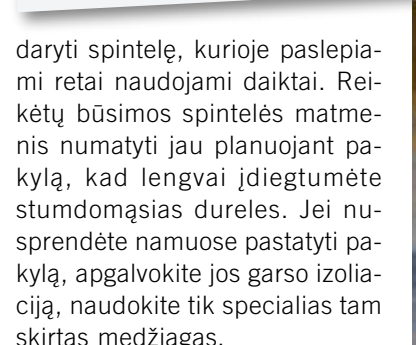
Mes lodžiją esame pripratę vadinti balkonu

Lodžijoje galite įsirengti valgomąjį

Pakyla bute

PAKYLA – TAI PAKELTA DALIS GRINDŲ, IR DAŽNIAUSIAI IŠ KARKASINĖS KONSTRUKCIJOS. ŠI PAKYLA GALI BŪTI NAUDOJAMA NE TIK KAIP INTERJERO DEKORAS, BET IR VIETOJ SPINTOS.

Pakylas dažnai mėgstama naudoti norint atskirti erdvės zonas

gių, mažo ploto ar, priešingai, didelė aikštelė. Dažniausiai pakylų aukštis nuo grindų yra 100-200 mm. Jei pakyla viršija šiuos matmenis, kad būtų patogų laiptoti, rekomenduojama padaryti laiptelį.

Pakylas galima įrengti įvairiose patalpose, dažnai jos mėgstamos vonios kambariye, miegamajame, virtuvėje atskiriant valgomojo zonas.

Pakyla galima kompensuoti vietos trūkumą, pavyzdžiui, pa-

daryti spintelę, kurioje paslepiami retai naudojami daiktai. Reikėtų būsimos spintelės matmenis numatyti jau planuojant pakylą, kad lengvai įdiegtumėte stumdomąsias dureles. Jei nusprendėte namuose pastatyti pakylą, apgalvokite jos garso izoliaciją, naudokite tik specialias tam skirtas medžiagas.

Tomas Diksonas: “Dar daug turiu darbo”

TOMO DIKSONO (TOM DIXON) KELIAS Į DIZAINO PASAULĮ SUNKIAI APIBŪDINAMAS KAIP TRADICINIS. „ATVIRAI ŠNEKANT, AŠ NEGALIU PRISIMINTI, AR KADA NORS NORĖJAU TAPTI DIZAINERIU“, - PASAKOJA T.DIKSONAS.

Ermina TAUJENYTĖ

Pasaulinio garso dizaineris gimė Tunise, būdamas 4 metų kartu su tėvais persikėlė gyventi į Angliją. T.Diksonas studijavo meno mokykloje Londono Česyje, tačiau pakliuvo į autoavariją ir 3 mėnesius praleido ligoninėje. Pasveikęs Tomas nebegrįžo į meno mokyklą, o pradėjo domėtis muzika ir tapo bosu gitaristu vienoje vietos grupių.

Muziką pakeitė dizainas

Koncertai vykdavo naktimis, tad dienomis T.Diksonas turėjo daugybę laisvo laiko, jis būsimą dizainerį „atvedė“ į naują hobį. Dienomis Tomas eksperimentavo su metalo laužu, jį suvirindavo ir taip kurdavo keistas skulptūras. Netrukus vėl pakliuvo į avariją, šįkart menininkas susilaužė ranką - tai privertė atsakyti profesionalaus muzikanto karjeros ir jis pradėjo kurti metalinius daiktus.

Abu nelaimingi atsitikimai T.Diksono gyvenimą pakreipė neplanuota linkme: „Pirmoji avarija nutraukė mano mokymąsi meno mokykloje, antra – mano, kaip muzikanto, karjerą. Abi nelaimės įvyko va-

žiuojant motociklu. Šie įvykiai leido atrasti savyje visiškai kitokį saviraiškos būdą – dizainą“, - sako jis. Pasak dizainerio, jis niekada neapgailestavo, kad negavo aukštojo mokslo diplomo. Jo nuomone, tai leidžia jam daryti savas klaidas ir iš jų mokytis.

Karjeros pradžia

1985 m. T.Diksonas atidarė savo studiją „Creatice Salvage“, 1994 m. jos pavadinimą pakeitė į „Space“. Dizaino studijoje buvo kuriami baldai ir šviestuvai, jie buvo vienetiniai arba leidžiami itin mažu tiražu.

Buvo sukurta virtuvės kėdė „Kitchen chair“ (1987 m.) ir kėdė „S“ (1988 m.). Šie kūriniai nenuotolo nuo profesionalių pramoninių dizaino kūrinių ir atspindėjo jau besiformuojančią T.Diksono stilistiką.

Netrukus jaunojo dizainerio darbai patraukė profesionalaus dizaino atstovų dėmesį, tarp kurių buvo tokie garsūs dizaineriai kaip

Ant žemės pastatomas šviestuvas “Cone”

Polsio kėlė “Fresh Fat”

Ant žemės statomas šviestuvas “Mirror Balls”

Žvakidė “Spin”

Stalinis šviestuvas “Angle”

Aliuminiai šviestuvai “Cone” ir kėdės “Tall”

pasaulį. 1989 m. "Cappellini" pradėjo gaminti T.Diksono kėdę „S“, ji iškart kaip eksponatas pakliuvo į Niujorko šiuolaikinio meno centrą.

9-ąjį dešimtmetį T.Diksonas pamažu atsisako metalinių skulptūrų ir pradeda domėtis plastikų. Šiuo kūrybos periodu T.Diksonas sukūrė nemažai jį išgarsinusių baldų, tarp kurių buvo ir baldai kompanijai "Cappellini".

1994 m. anglų dizaineris įkūrė kompaniją „Eurolounge“, kad galėtų gaminti tik savo produkciją. Pirmas produktas (ir labai nusisekęs) buvo šviestuvai „Jack Newson“, Rodolfo Dordoni (Rodolfo Dordoni).

Susitikimas su pasaulyje garsia kompanija "Cappellini" atvėrė kelią į profesionalų dizainerių

"Millennium Merk" apdovanojimu ir papildė Viktorijos ir Alberto muziejų Londone bei San Francisko šiuolaikinio meno muziejų.

Nuolat eksperimentuoja

1998 m. T.Diksonas dirbo kompanijai „Habitat“, o 2001 m. tapo jos meno vadovu. Ši baldų kompanija stengiasi gaminti visiems įperkamus baldus, tad dizaineris pradėjo kurti baldus ir šviestuvus, skirtus masinei gamybai.

Jis ir toliau inicijavo projektus kaip nepriklausomas dizaineris. Kūrė objektus Europos baldų kompanijoms ir toliau plėtojo savo kompaniją, kurią 2001 m. pervadino savo vardu ir pavarde.

2004 m. dizaineris buvo pa-

lombixon.net nuotr.

Šviestuvai "Bea"

skirtas kompanijos „Artek“ meno direktoriumi. „Artek“, - ko gero, vienintelė kompanija, kuri nepakito (ji įkurta 1934 m.) ir išliko savita, "užstrigusi" modernizmo laikotarpyje. Ji turtinga dėl savo subtilios kultūros, paveldo ir užimamos unikaliomis pozicijomis suomių visuomenėje", - pasakoja T.Diksonas.

T.Diksonas taip pat vadovavo fondui „Bombay Sapphire“, kuris buvo novatoriškų idėjų stalo stiklo konkurso "Bombay Sapphire designer glass competition" rėmėjas. Vadovaudamas šiam fondui sukūrė garsiąją sofą „Bombay Sapphire Stretch“ – pačią ilgiausią sofą pasaulyje (45 m). Ši sofa buvo pastatyta Milano oro uoste.

Kalbėdamas apie visą kūrybos kelią, T.Diksonas visuomet atsimena savo draugo italų dizainerio Fa-

bijo Novembrės (Fabio Novembre) žodžius: „Tomai, tu „stuburinis“ dizaineris“.

Šio posakio paaiškinimas paprastas: T.Diksonui kūryboje visuomet vienas svarbiausių dalykų yra struktūra, konstrukcija, o ne paviršius. Pats dizaineris teigia, esą jei nebūtų tapęs dizaineriu, būtų inžinierius, nes jį ypač domina išradimai, projektavimas ir vadyba.

T.Diksonas nesiliauja kurti ir eksperimentuoti, nes, pasak jo, yra dar tiek daug neišbandytų objektų: „Architektūra ir tiltai, motociklai ir lėktuvai, laikrodžiai ir mobilieji telefonai, povandeniniai miestai ir stotys, imančios energiją iš žūros potvynių bei atoslūgių, drabužių moda bei lagaminai... ir viskas, ko dar neturėjau galimybės sukurti“.

Stalas "Link"

Šviestuvai "Base" ir kėslas "Upholstery"

Interjeras pagal žvaigždynus

ASTROLOGAI TEIGIA, KAD GIMIMO DATA NE TIK LEMIA CHARAKTERIO SAVYBES IR LIKIMĄ, BET IR NUSAKO TINKAMĄ STILIŲ.

Ermina TAUJENYTĖ

Avinas. Pasak astrologų, avinams geriausiai tinka šviesių ir linksmy spalvų sienos, pavyzdžiui, šviesi persiko, gelsva, šiltai žalsva spalvos. Avinai linkę prie lengvų, klasikinių baldų, universalių spalvų. Jų įrengtame bute greičiausiai pamatysite parketo grindis, neuakštą staliuką, įvairius stiklinius interjero aksesuarus ar egzotišką širmą.

Jautis. Nepaisant savo stiprybės ir tvirtumo, neretai renkasi romantišką stilių ir pastelines spalvas. Jaučiamai gali nusteibinti suderintomis negiminingomis spalvomis: raudona su žalia arba oranžinę su žydra. Idealiausias šio zodiako ženklui interjeras – kantri stiliaus.

Dvyniai. Jie laimingi sukūrę sau tinkamą aplinką ar patinkančią gyvenimą, bet kartu jų abejojimas visada tyko "už kampo". Šis dvilypumo pobūdis, žinoma, įtakos būsto įkūrimui taip pat turi. Dažniausiai pasirenkami mobilūs, lengvai transportuojami baldai. Pasak interjero dizainerių, dvyniai yra neramūs ir reiklūs klientai. Dažnai stengiamasi suderinti nederančias spalvas, faktūras ir formas. Sukurtas interjeras dažnai yra keičiamas, tad numatydami būsimus darbus interjerą sukūrėte daugiafunkcij.

Vėžys. Jų namai jiems turi būti jų tvirtovė, kur galėtų pasislėpti nuo gyvenimo audrų ir įgyti jėgų ir ryžto. Todėl jų interjerai yra ramūs, brandūs. Vėžiai mėgsta sodrius tonus: mėlyną, rožinę, rudą. Taip pat šio zodiako ženklui žmo-

nės mėgsta lengvas, skaidrias užuolaidas, juos panardinančias į svajones ir prisiminimus.

Liūtas. Mėgsta atsiskirti nuo šurmulio, tad ir namų vieta bei interjeras atitinka tokią požiūrį. Mėgstama tokią prabangą, kokią jis pats supranta. Šio zodiako ženklui atstovai renkasi tik kokybiškus ir brangius daiktus, o jei neleidžia biudžetas, tai būtinai ką nors originalaus, išsiskiriančio iš kitų. Tai gali būti reta vaza ar rankų darbo prabangūs audiniai ir lovatiesės. Spalvas jie renkasi taurias, pavyzdžiui, ugnies spalvų paletę.

Mergelė. Stiprūs ir praktiški žmonės, interjere labiausiai vertina aiškumą ir lakoniškumą. Jų namų apipavidalinimas dažniausiai išsiskiria linijų gausa, geometriniais piešiniais, funkcionalumu, patogumu ir taisyklingu erdvių suplanavimu. Mergelės pasižymi neprikaištingu skoniu įrengdamos interjerą, todėl namuose visuomet karaliauja spalvų, formų bei stilių harmonija. Mėgstamos spalvos: skirtingų atspalvių grietinėlės, ruda, mėlyna arba pilka.

Svarstyklės. Šio ženklui žmonės išsiskiria subalansuota nuotaika ir todėl jiems tinka ramesnis interjeras, atsisakant ekstravagantiškų kraštutinių. Šio zodiako ženklui žmonių namuose paprastai vyrauja komfortas ir harmonija, taip pat laisvės ir lengvumo jausmas. Svarstyklių interjere galėtų karaliauti "minkštos" pastelinės spalvos, kavos su pienu ar smėlio atspalviai. Svarstyklės, estetinio grožio puoselėtojus, savo namus dažnai mėgsta papuošti gėlėmis.

Skorpionas. Tokios asmenybės savybės kaip aistra, stiprumas, galimumas daug sako apie žmogaus interjerą. Jiems nuolat reikia įsikrauti iš aplinkos. Todėl skorpionams yra "pripaišyta" ryškiai raudona spalva. Tai nereiškia, kad kambario sienas reiktų dažyti ryškiai raudona, užtektų tik keletą akcentų ar meno kūrinių. Šiam zodiako ženklui dar artima yra jūros tematika. Todėl jų namuose galite rasti visokių suvenyrų ar akmenukų iš paskutinio pasibuvimo paplūdimyje.

Šaulys. Kūrybinga ir nepastovi asmenybė, todėl ir interjeras yra mobilus, lengvai keičiantis formas. Staliukai, kėdės ir kėslai išsirenkami nesunkūs arba su ratukais ant kojų, kad lengvai keistų vietą atsižvelgiant į poreikius. Šio ženklui spalvų paletėje yra tokios spalvos, kaip mėlyna, geltona, kartais oranžinė.

Ūžiaragis. Jie visur mėgsta klasiškinį stilių, tai atspindi ir jų aprangą, ir baldai, ir požiūris į gyvenimą. Namai dažnai primena piliių ar rūmų imitacijas. Idealiausias spalvos šio ženklui atstovams – įvairios juodos ir baltos variacijos, taip pat raudona, mėlyna ir žalia.

Vandenis. Svajotojai, plaukiojantys padėbesiais. Jų namuose dažniausiai vyrauja kūrybinė tvarka, daugybė aksesuarų, interjero detalių, daug skirtingų spalvų tonų bei tekstūrų. Jie patys nėra tikri, kurioms detalėms interjere atiduoti pirmenybę, todėl į namus neša neįprastus daiktus, baldus ar šiaip, "ką randa kelyje".

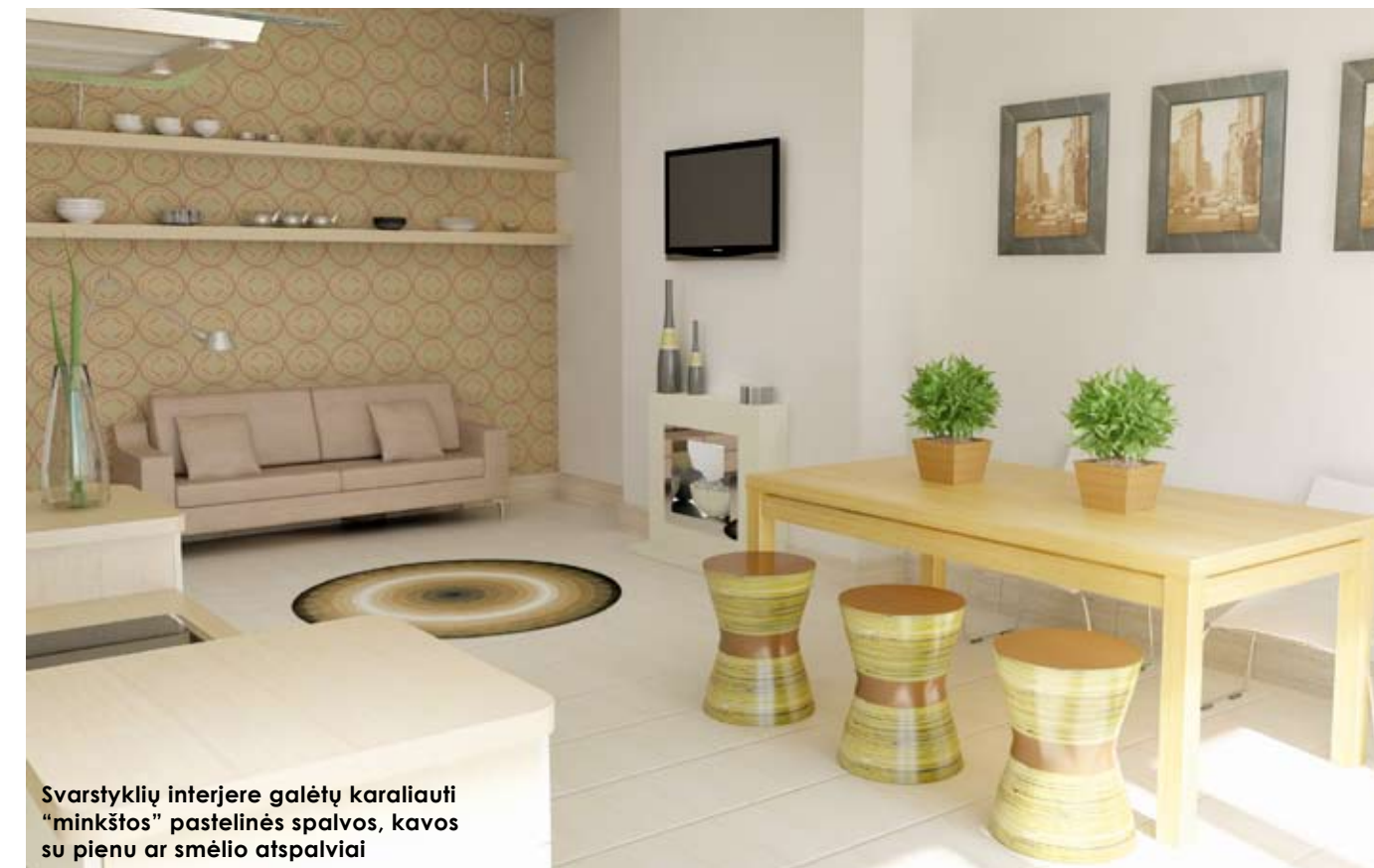
Žuvis. Jautrūs ir romantiški žmonės, kurie pasirūpinę tiek savimi, tiek kitais. Paprastai jie renkasi paprastus, funkcionalių baldus ir harmoningus šiltų spalvų atspalvius, savo namus dažnai mėgsta papuošti gėlėmis.

Skorpiono namuose galite rasti visokių suvenyrų ar akmenukų iš paskutinio pasibuvimo paplūdimyje

Liūtas renkasi tik kokybiškus ir brangius daiktus

Svarstyklių interjere galėtų karaliauti "minkštos" pastelinės spalvos, kavos su pienu ar smėlio atspalviai

Vėžys mėgsta lengvas, skaidrias užuolaidas, juos panardinančias į svajones ir prisiminimus

Einšteino laiko mašina – Filadelfijos eksperimentas

VYKO ANTRASIS PASAULINIS KARAS IR KARO SPECIALISTAI VISAIŠ ĮMANOMAIŠ BŪDAIS STENGĖSI SAVO LAIVUS IR LĖKTUVUS PADARYTI NEMATOMUS PRIEŠO LOKATORIAMS. KILO IDĖJA SUKURTI TOKĮ STIPRŲ ELEKTROMAGNETINĮ LAUKĄ, KURIS ŠVIESOS SPINDULIUS SUSUKTŲ TARSĮ Į KOKONĄ IR PADARYTŲ OBJEKTUS NEMATOMUS NEI ŽMOGUI, NEI PRIETAISUI. VISUS SKAIČIAVIMUS KAIP STIPRIAUSIAM ŠIOS SRITIES TEORETIKUI BUVO PATIKĖTA ATLIKTI ALBERTUI EINŠTEINUI (ALBERT EINSTEIN).

Virgaudas GUDAS

Pradinė užduotis nežadėjo nieko netikėto, tačiau ją įgyvendinant atsitiko tai, kas tapo viena iš įdomiausių XX amžiaus paslapčių. Bandymas, kuriam vėliau prigijo Filadelfijos eksperimento pavadinimas, vadovaujantis A.Einšteino vieningo lauko teorija, turėjo patvirtinti ryšį tarp gravitacijos ir elektromagnetizmo: elektromagnetinį erdvės ir laiko iškreipimą.

Filadelfijos uoste

Pagal legendą, kurią galima aptikti daugelyje anomaliamis reiškiniais skirtų knygų, viskas prasidėjo 1943 metų vasarą Filadelfijos uoste, saugojamoje karinės bazės zonoje. Pagal dabar išlikusią versiją minininkas „USS Eldridge“ (borto numeris DE 173)

buvo prikrautas eksperimentinės technikos, tarp kurios – du milžiniški „nematomumo“ generatoriai, įtaisyti vietoj priekinio pabūklų bokšto. Jų veikimas pagrįstas rezonansiniais dažniais, ir tokiu būdu galėjo sukurti milžiniškos jėgos magnetinį lauką aplink doke stovintį laivą.

Liepos 22 d. 9 val. ryto generatoriai buvo įjungti ir „Eldridge“ apgaubė galingas elektromagnetinis laukas, vėliau aplink jį atsirado ir keistas žalias nepermatomas rūkas. Po kelių sekundžių jis išnyko, kartu dingo ir laivas – ten, kur jis ką tik buvo, liko tik jūra.

Projekto vadovai ir mokslininkai suprato, kad laivas tapo nematomas ne tik radarams – jis tapo visiškai nematomas tiesiogine prasme, tarsi prasmego į kitų matmenų erdvę. Viskas vyko pagal planą, po 15 minučių laivo įgula turėjo išjungti generatorius. Po tiek laiko iš tiesų vėl atsiradęs žalias rūkas pamažu išsisklaidė, atidengdamas laivą. Įgula buvo praradusi orientaciją ir apimta šleikštulio.

Patobulinus ir papildžius laivo įrangą, tais pačiais metais spalio 28 d. 17.15 val. buvo pradėtas galutinis „USS Eldridge“ testavi-

mas. Vėl buvo įjungti elektromagnetiniai generatoriai, ir šį kartą laivas tapo beveik nematomas: oras aplink jį patamsėjo, virš vandens ore kabėjo tik neaiški korpuso kontūro linija. Netrukus kažkas akinaimai blykstelėjo, ir laivas visiškai pranyko. Dar po kelių akimirkų jis atsirado už kelių šimtų kilometrų esančiame Norfolkio uoste, Virdžinijos valstijoje, ir buvo matomas kelias minutes. Tada vaiduoklis vėl mistiškai pranyko ir po poros sekundžių grįžo į Filadelfiją.

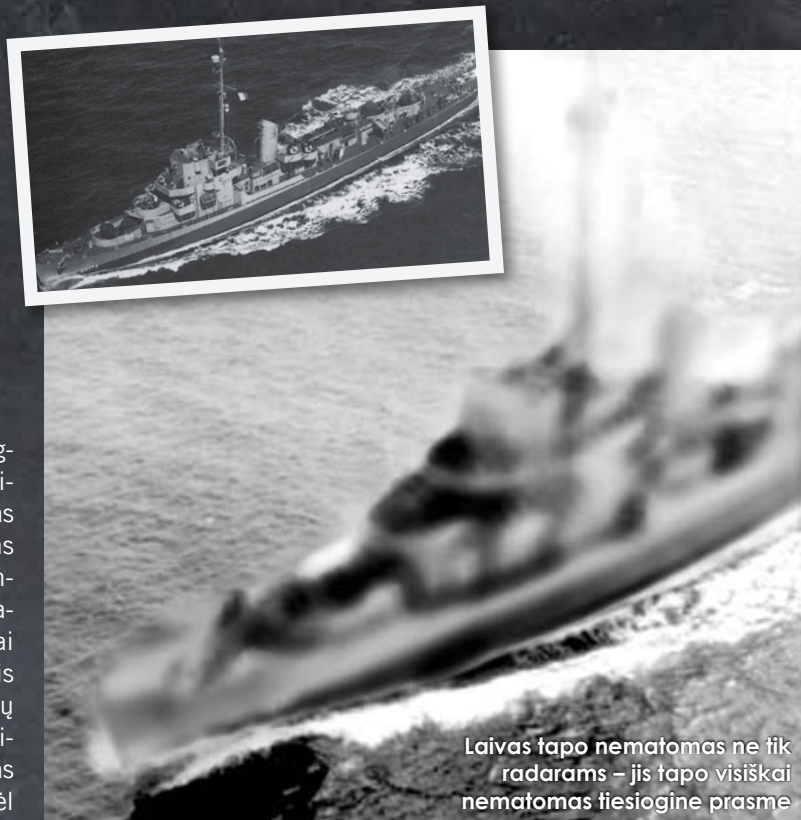
Kaip praneša šaltiniai, daugumą grįžusių jūreivių smarkiai pykino, nemažai jų išprotėjo ir likusį gyvenimą praleido specializuotoje psichiatrijos ligoninėje, kiti iš viso tarsi „ištirpo“ ore ir daugiau niekada negrįžo. Keisčiausia, kad penki žmonės iš viso buvo rasti tarsi „inkrustuoti“ į metalines laivo struktūras, nors iš išorės šios nebuvo pažeistos.

Išsigandus rezultaty, eksperimentas buvo skubiai nutrauktas ir niekada daugiau nekartotas (pagal kai kuriuos kitus šaltinius, jis buvo pakartotas apie 1950 m.). Tačiau pasakojimai apie paslaptingą bandymą, apaugdami neįtikimomis detalėmis, buvo perduodami iš lūpų į lūpas.

Keisti laiškai

Gandai apie Filadelfijos eksperimentą sustiprėjo, kai 1955 m. pasirodė astrofiziko Moriso Džesupo (Morris K. Jessup) knyga „Argumentai NSO naudai“, kurioje iš viso bene pirmą kartą buvo bandoma apibendrinti, kas yra NSO. Minininkas „Eldridge“ joje buvo minimas, tačiau būtent pasirodžius šiam leidiniui mokslininkas M.Džesupas gavo keletą neįprastų laiškų. Jie buvo parašyti spalvotais pieštukais ir rašalu, labai keistu stiliumi. Sakinio viduryje žodžiai prasidėdavo didžiosiomis raidėmis, buvo daugybė klaidų, o kableliai sudėlioti kaip pakliuvo. Tokia „kūryba“ leido suprasti, kad rašo žmogus „nuvažiauvusiu stogu“.

Laiškų autorius, prisistatęs Karlosu Migeliu Aljende (Carlos Miquel Allende), papasakojo, kad eksperimentą stebėjo iš minininką lydėjusio laivo „SS Andrew Furuseth“, kuriame jis tarnavo.

Laivas tapo nematomas ne tik radarams – jis tapo visiškai nematomas tiesiogine prasme

„Laivą apgaubė kažkoks laukas, primenantis elipsoidą. Visi į šį lauką pakliuvę daiktai ir žmonės buvo išplaukusį kontūrų. Pusė šio laivo ekipažo dabar išprotėjo...“

Vėliau K.M.Aljendė pasakojo apie stebuklus, kurie ištiko išlikusius ekipažo narius: „Vienas, stebint žmonai su vaiku ir dviem svečiams, perėjo skersai sieną ir dingo. Kiti du karininkai plykstelėjo lyg degutai ir sudegė...“

Iš pradžių M.Džesupas norėjo į šiuos kludiesius numoti ranka, tačiau greitai sužinojo, kad Karinių jūros tyrimų valdyba Pentagono paštu gavo jo knygą „Argumentai NSO naudai“, kuri buvo išmarginta panašaus stiliaus pastabomis. Užuot išmetę ją į šiukšlinadėžę, Pentagono valdininkai išleido knygą ribotu tiražu su visomis pastabomis.

Dalaso bendrovėje „Varo Corp“ užsakoma išspausdinti 127 šio leidinio egzempliorius, jie išdalijami kai kurioms ministerijos tarnyboms, kad šios atliktų išsamų tyrimą. Kurį laiką niekaip ne-

Aš mačiau, kaip patamsėjo oras aplink laivą.

Po kelių minučių pastebėjau, kaip tarsi debesis aukštyn kyla pieno tirštumo žalsvas rūkas. Aš manau, kad tai buvo elementariųjų dalelių rūkas. Mačiau, kaip tada DE 173 tapo nematomas žmogaus akiai. (...) Statinio elektros krūvio laukas. Jo srautas buvo toks stiprus, kad mano kūnas, jei būtų jo viduje, tikriausiai būtų nublokštas ant grindų, ant laivo denio. Laimė, ne visas mano kūnas buvo jo viduje, kai jis pasiekė maksimalią jėgą ir tankumą. Aš kartoju – tankumą, nes mano ranką tas laukas paprasčiausiai išstūmė...“

Iš interviu su K.M.Aljende

Berlitz) ir jo bendraautoris Viljamas Muras (William L. Moore). Pagal atgalinius adresus ant laiškų jie susirado „nepagaunamąjį“ keistuolį Aljendę, tačiau tikrojo jo vardo visuomenei neatskleidė. Per susitikimą jis papasakojo tyrinėtojams daug naujų detalių, jas jie vėliau aprašė 1979 m. išleistoje knygoje „Filadelfijos eksperimen-

Kuo toliau, tuo blogiau. Kai ufologai paprašė „Eldridge“ ir „Andrew Furuseth“ laivo žurnalų, pagal juose esančius duomenis paaiškėjo, kad šie laivai iš viso tuo metu nebuvo Filadelfijoje!

Išlikę dokumentai skelbia, kad „Eldridge“ Niujorko dokuose buvo pastatytas ir atiduotas kariniam jūrų laivynui 1943 m. rugpjūčio

Aš manau, kad kažkas tai sugalvojo prisirūkęs žolės

„Eldridge“ jūreivis Edas Vaizas

tas: Nematomumo projektas“. Knyga iš karto tapo bestselleriu, o joje išdėstyta istorija apie „Eldridge“ laivo dingimą – klasikinė.

Nusileidžiame ant žemės

O dabar jau pats laikas nusiileisti ant žemės ir išklausti antrąją pusę, kurios teigimu, jokio Filadelfijos eksperimento... nebuvo. Matyt, nė nereikia rašyti, kad JAV karinio jūrų laivyno vadovybė iš karto paneigė visus gandus apie Filadelfijos eksperimentą.

Dešimtojo dešimtmečio pradžioje garsieji Aljendės laiškai pateko į rankas tyrėjui skeptikui Robertui Giormanui (Robert Goerman). Jis taip pat leidosi į laišku autoriaus paieškas. Aljendė, pasirodo, iš tiesų yra realus žmogus, šimtaprocentinis amerikietis, gimęs Pensilvanijoje 1925 metais.

Savo tikroju Karlo Aleno (Carl M. Allen) vardu jis jau buvo seniai žinomas ufologų bendruomenei, važinėjo iš viešbučio į viešbutį ir kentėjo nuo psichikos sutrikimų. K.Aleno šeima parodė R.Giormanui laiškus, kuriuose K.Alenas prisipažįsta prisimanęs visą istoriją apie minininką ir pasiuptęs Pentagonui M.Džesupo knygą su savo komentais. Kai kurias savo istorijos detales jis iš tiesų sėkmingai panaudojo iš tarnybos laive „SS Andrew Furuseth“ patirties.

„Dešimtojo dešimtmečio pradžioje garsieji Aljendės laiškai pateko į rankas tyrėjui skeptikui Robertui Giormanui (Robert Goerman). Jis taip pat leidosi į laišku autoriaus paieškas. Aljendė, pasirodo, iš tiesų yra realus žmogus, šimtaprocentinis amerikietis, gimęs Pensilvanijoje 1925 metais. Savo tikroju Karlo Aleno (Carl M. Allen) vardu jis jau buvo seniai žinomas ufologų bendruomenei, važinėjo iš viešbučio į viešbutį ir kentėjo nuo psichikos sutrikimų. K.Aleno šeima parodė R.Giormanui laiškus, kuriuose K.Alenas prisipažįsta prisimanęs visą istoriją apie minininką ir pasiuptęs Pentagonui M.Džesupo knygą su savo komentais. Kai kurias savo istorijos detales jis iš tiesų sėkmingai panaudojo iš tarnybos laive „SS Andrew Furuseth“ patirties.

27 dieną. Visą rudenį ir gruodį minininkas lydėjo laivų vilkstines, keliaujančias į JAV sostinę, ir net nebuvo prisitartinęs prie Filadelfijos. Tuo metu „Andrew Furuseth“ buvo registruotas Norfolkio uoste, lydėjo laivus Atlante ir niekada nebuvo užsukęs į Filadelfiją. Šio laivo kapitonas Viljamas Dodžas (William S. Dodge) visą gyvenimą įkandė, kad jis ar jo komandos nariai matė kažką neįprasto ar juo labiau dalyvavo kokiuose nors eksperimentuose. Nors 1943 metais abu laivai buvo užsukę į Norfolkio uostą, tvirtinama, kad tai buvo skirtingomis dienomis ir jie niekada nebuvo susitikę.

Nepatikimas

Abejojama ir tuo, ar A.Einšteinas galėjo prisidėti prie Filadelfijos eksperimento. Tiesa, pagal JAV karinio jūrų laivyno Bendrųjų tarnybų administracijos valdybos Sent Lui-M. Allen) vardu jis jau buvo seniai žinomas ufologų bendruomenei, važinėjo iš viešbučio į viešbutį ir kentėjo nuo psichikos sutrikimų. K.Aleno šeima parodė R.Giormanui laiškus, kuriuose K.Alenas prisipažįsta prisimanęs visą istoriją apie minininką ir pasiuptęs Pentagonui M.Džesupo knygą su savo komentais. Kai kurias savo istorijos detales jis iš tiesų sėkmingai panaudojo iš tarnybos laive „SS Andrew Furuseth“ patirties.

„Dešimtojo dešimtmečio pradžioje garsieji Aljendės laiškai pateko į rankas tyrėjui skeptikui Robertui Giormanui (Robert Goerman). Jis taip pat leidosi į laišku autoriaus paieškas. Aljendė, pasirodo, iš tiesų yra realus žmogus, šimtaprocentinis amerikietis, gimęs Pensilvanijoje 1925 metais. Savo tikroju Karlo Aleno (Carl M. Allen) vardu jis jau buvo seniai žinomas ufologų bendruomenei, važinėjo iš viešbučio į viešbutį ir kentėjo nuo psichikos sutrikimų. K.Aleno šeima parodė R.Giormanui laiškus, kuriuose K.Alenas prisipažįsta prisimanęs visą istoriją apie minininką ir pasiuptęs Pentagonui M.Džesupo knygą su savo komentais. Kai kurias savo istorijos detales jis iš tiesų sėkmingai panaudojo iš tarnybos laive „SS Andrew Furuseth“ patirties.

„Dešimtojo dešimtmečio pradžioje garsieji Aljendės laiškai pateko į rankas tyrėjui skeptikui Robertui Giormanui (Robert Goerman). Jis taip pat leidosi į laišku autoriaus paieškas. Aljendė, pasirodo, iš tiesų yra realus žmogus, šimtaprocentinis amerikietis, gimęs Pensilvanijoje 1925 metais. Savo tikroju Karlo Aleno (Carl M. Allen) vardu jis jau buvo seniai žinomas ufologų bendruomenei, važinėjo iš viešbučio į viešbutį ir kentėjo nuo psichikos sutrikimų. K.Aleno šeima parodė R.Giormanui laiškus, kuriuose K.Alenas prisipažįsta prisimanęs visą istoriją apie minininką ir pasiuptęs Pentagonui M.Džesupo knygą su savo komentais. Kai kurias savo istorijos detales jis iš tiesų sėkmingai panaudojo iš tarnybos laive „SS Andrew Furuseth“ patirties.

„Dešimtojo dešimtmečio pradžioje garsieji Aljendės laiškai pateko į rankas tyrėjui skeptikui Robertui Giormanui (Robert Goerman). Jis taip pat leidosi į laišku autoriaus paieškas. Aljendė, pasirodo, iš tiesų yra realus žmogus, šimtaprocentinis amerikietis, gimęs Pensilvanijoje 1925 metais. Savo tikroju Karlo Aleno (Carl M. Allen) vardu jis jau buvo seniai žinomas ufologų bendruomenei, važinėjo iš viešbučio į viešbutį ir kentėjo nuo psichikos sutrikimų. K.Aleno šeima parodė R.Giormanui laiškus, kuriuose K.Alenas prisipažįsta prisimanęs visą istoriją apie minininką ir pasiuptęs Pentagonui M.Džesupo knygą su savo komentais. Kai kurias savo istorijos detales jis iš tiesų sėkmingai panaudojo iš tarnybos laive „SS Andrew Furuseth“ patirties.

„Dešimtojo dešimtmečio pradžioje garsieji Aljendės laiškai pateko į rankas tyrėjui skeptikui Robertui Giormanui (Robert Goerman). Jis taip pat leidosi į laišku autoriaus paieškas. Aljendė, pasirodo, iš tiesų yra realus žmogus, šimtaprocentinis amerikietis, gimęs Pensilvanijoje 1925 metais. Savo tikroju Karlo Aleno (Carl M. Allen) vardu jis jau buvo seniai žinomas ufologų bendruomenei, važinėjo iš viešbučio į viešbutį ir kentėjo nuo psichikos sutrikimų. K.Aleno šeima parodė R.Giormanui laiškus, kuriuose K.Alenas prisipažįsta prisimanęs visą istoriją apie minininką ir pasiuptęs Pentagonui M.Džesupo knygą su savo komentais. Kai kurias savo istorijos detales jis iš tiesų sėkmingai panaudojo iš tarnybos laive „SS Andrew Furuseth“ patirties.

„Dešimtojo dešimtmečio pradžioje garsieji Aljendės laiškai pateko į rankas tyrėjui skeptikui Robertui Giormanui (Robert Goerman). Jis taip pat leidosi į laišku autoriaus paieškas. Aljendė, pasirodo, iš tiesų yra realus žmogus, šimtaprocentinis amerikietis, gimęs Pensilvanijoje 1925 metais. Savo tikroju Karlo Aleno (Carl M. Allen) vardu jis jau buvo seniai žinomas ufologų bendruomenei, važinėjo iš viešbučio į viešbutį ir kentėjo nuo psichikos sutrikimų. K.Aleno šeima parodė R.Giormanui laiškus, kuriuose K.Alenas prisipažįsta prisimanęs visą istoriją apie minininką ir pasiuptęs Pentagonui M.Džesupo knygą su savo komentais. Kai kurias savo istorijos detales jis iš tiesų sėkmingai panaudojo iš tarnybos laive „SS Andrew Furuseth“ patirties.

„Dešimtojo dešimtmečio pradžioje garsieji Aljendės laiškai pateko į rankas tyrėjui skeptikui Robertui Giormanui (Robert Goerman). Jis taip pat leidosi į laišku autoriaus paieškas. Aljendė, pasirodo, iš tiesų yra realus žmogus, šimtaprocentinis amerikietis, gimęs Pensilvanijoje 1925 metais. Savo tikroju Karlo Aleno (Carl M. Allen) vardu jis jau buvo seniai žinomas ufologų bendruomenei, važinėjo iš viešbučio į viešbutį ir kentėjo nuo psichikos sutrikimų. K.Aleno šeima parodė R.Giormanui laiškus, kuriuose K.Alenas prisipažįsta prisimanęs visą istoriją apie minininką ir pasiuptęs Pentagonui M.Džesupo knygą su savo komentais. Kai kurias savo istorijos detales jis iš tiesų sėkmingai panaudojo iš tarnybos laive „SS Andrew Furuseth“ patirties.

„Dešimtojo dešimtmečio pradžioje garsieji Aljendės laiškai pateko į rankas tyrėjui skeptikui Robertui Giormanui (Robert Goerman). Jis taip pat leidosi į laišku autoriaus paieškas. Aljendė, pasirodo, iš tiesų yra realus žmogus, šimtaprocentinis amerikietis, gimęs Pensilvanijoje 1925 metais. Savo tikroju Karlo Aleno (Carl M. Allen) vardu jis jau buvo seniai žinomas ufologų bendruomenei, važinėjo iš viešbučio į viešbutį ir kentėjo nuo psichikos sutrikimų. K.Aleno šeima parodė R.Giormanui laiškus, kuriuose K.Alenas prisipažįsta prisimanęs visą istoriją apie minininką ir pasiuptęs Pentagonui M.Džesupo knygą su savo komentais. Kai kurias savo istorijos detales jis iš tiesų sėkmingai panaudojo iš tarnybos laive „SS Andrew Furuseth“ patirties.

„Dešimtojo dešimtmečio pradžioje garsieji Aljendės laiškai pateko į rankas tyrėjui skeptikui Robertui Giormanui (Robert Goerman). Jis taip pat leidosi į laišku autoriaus paieškas. Aljendė, pasirodo, iš tiesų yra realus žmogus, šimtaprocentinis amerikietis, gimęs Pensilvanijoje 1925 metais. Savo tikroju Karlo Aleno (Carl M. Allen) vardu jis jau buvo seniai žinomas ufologų bendruomenei, važinėjo iš viešbučio į viešbutį ir kentėjo nuo psichikos sutrikimų. K.Aleno šeima parodė R.Giormanui laiškus, kuriuose K.Alenas prisipažįsta prisimanęs visą istoriją apie minininką ir pasiuptęs Pentagonui M.Džesupo knygą su savo komentais. Kai kurias savo istorijos detales jis iš tiesų sėkmingai panaudojo iš tarnybos laive „SS Andrew Furuseth“ patirties.

„Dešimtojo dešimtmečio pradžioje garsieji Aljendės laiškai pateko į rankas tyrėjui skeptikui Robertui Giormanui (Robert Goerman). Jis taip pat leidosi į laišku autoriaus paieškas. Aljendė, pasirodo, iš tiesų yra realus žmogus, šimtaprocentinis amerikietis, gimęs Pensilvanijoje 1925 metais. Savo tikroju Karlo Aleno (Carl M. Allen) vardu jis jau buvo seniai žinomas ufologų bendruomenei, važinėjo iš viešbučio į viešbutį ir kentėjo nuo psichikos sutrikimų. K.Aleno šeima parodė R.Giormanui laiškus, kuriuose K.Alenas prisipažįsta prisimanęs visą istoriją apie minininką ir pasiuptęs Pentagonui M.Džesupo knygą su savo komentais. Kai kurias savo istorijos detales jis iš tiesų sėkmingai panaudojo iš tarnybos laive „SS Andrew Furuseth“ patirties.

„Dešimtojo dešimtmečio pradžioje garsieji Aljendės laiškai pateko į rankas tyrėjui skeptikui Robertui Giormanui (Robert Goerman). Jis taip pat leidosi į laišku autoriaus paieškas. Aljendė, pasirodo, iš tiesų yra realus žmogus, šimtaprocentinis amerikietis, gimęs Pensilvanijoje 1925 metais. Savo tikroju Karlo Aleno (Carl M. Allen) vardu jis jau buvo seniai žinomas ufologų bendruomenei, važinėjo iš viešbučio į viešbutį ir kentėjo nuo psichikos sutrikimų. K.Aleno šeima parodė R.Giormanui laiškus, kuriuose K.Alenas prisipažįsta prisimanęs visą istoriją apie minininką ir pasiuptęs Pentagonui M.Džesupo knygą su savo komentais. Kai kurias savo istorijos detales jis iš tiesų sėkmingai panaudojo iš tarnybos laive „SS Andrew Furuseth“ patirties.

bams, nes ... atrodo mažai tikėtina, kad toks žmogus per tokį trumpą laiką tapo visiškai patikimu „nepagaunamąjį“ keistuolį Aljendę, tačiau tikrojo jo vardo visuomenei neatskleidė. Per susitikimą jis papasakojo tyrinėtojams daug naujų detalių, jas jie vėliau aprašė 1979 m. išleistoje knygoje „Filadelfijos eksperimen-

27 dieną. Visą rudenį ir gruodį minininkas lydėjo laivų vilkstines, keliaujančias į JAV sostinę, ir net nebuvo prisitartinęs prie Filadelfijos. Tuo metu „Andrew Furuseth“ buvo registruotas Norfolkio uoste, lydėjo laivus Atlante ir niekada nebuvo užsukęs į Filadelfiją. Šio laivo kapitonas Viljamas Dodžas (William S. Dodge) visą gyvenimą įkandė, kad jis ar jo komandos nariai matė kažką neįprasto ar juo labiau dalyvavo kokiuose nors eksperimentuose. Nors 1943 metais abu laivai buvo užsukę į Norfolkio uostą, tvirtinama, kad tai buvo skirtingomis dienomis ir jie niekada nebuvo susitikę.

„Dešimtojo dešimtmečio pradžioje garsieji Aljendės laiškai pateko į rankas tyrėjui skeptikui Robertui Giormanui (Robert Goerman). Jis taip pat leidosi į laišku autoriaus paieškas. Aljendė, pasirodo, iš tiesų yra realus žmogus, šimtaprocentinis amerikietis, gimęs Pensilvanijoje 1925 metais. Savo tikroju Karlo Aleno (Carl M. Allen) vardu jis jau buvo seniai žinomas ufologų bendruomenei, važinėjo iš viešbučio į viešbutį ir kentėjo nuo psichikos sutrikimų. K.Aleno šeima parodė R.Giormanui laiškus, kuriuose K.Alenas prisipažįsta prisimanęs visą istoriją apie minininką ir pasiuptęs Pentagonui M.Džesupo knygą su savo komentais. Kai kurias savo istorijos detales jis iš tiesų sėkmingai panaudojo iš tarnybos laive „SS Andrew Furuseth“ patirties.

„Dešimtojo dešimtmečio pradžioje garsieji Aljendės laiškai pateko į rankas tyrėjui skeptikui Robertui Giormanui (Robert Goerman). Jis taip pat leidosi į laišku autoriaus paieškas. Aljendė, pasirodo, iš tiesų yra realus žmogus, šimtaprocentinis amerikietis, gimęs Pensilvanijoje 1925 metais. Savo tikroju Karlo Aleno (Carl M. Allen) vardu jis jau buvo seniai žinomas ufologų bendruomenei, važinėjo iš viešbučio į viešbutį ir kentėjo nuo psichikos sutrikimų. K.Aleno šeima parodė R.Giormanui laiškus, kuriuose K.Alenas prisipažįsta prisimanęs visą istoriją apie minininką ir pasiuptęs Pentagonui M.Džesupo knygą su savo komentais. Kai kurias savo istorijos detales jis iš tiesų sėkmingai panaudojo iš tarnybos laive „SS Andrew Furuseth“ patirties.

„Dešimtojo dešimtmečio pradžioje garsieji Aljendės laiškai pateko į rankas tyrėjui skeptikui Robertui Giormanui (Robert Goerman). Jis taip pat leidosi į laišku autoriaus paieškas. Aljendė, pasirodo, iš tiesų yra realus žmogus, šimtaprocentinis amerikietis, gimęs Pensilvanijoje 1925 metais. Savo tikroju Karlo Aleno (Carl M. Allen) vardu jis jau buvo seniai žinomas ufologų bendruomenei, važinėjo iš viešbučio į viešbutį ir kentėjo nuo psichikos sutrikimų. K.Aleno šeima parodė R.Giormanui laiškus, kuriuose K.Alenas prisipažįsta prisimanęs visą istoriją apie minininką ir pasiuptęs Pentagonui M.Džesupo knygą su savo komentais. Kai kurias savo istorijos detales jis iš tiesų sėkmingai panaudojo iš tarnybos laive „SS Andrew Furuseth“ patirties.

„Dešimtojo dešimtmečio pradžioje garsieji Aljendės laiškai pateko į rankas tyrėjui skeptikui Robertui Giormanui (Robert Goerman). Jis taip pat leidosi į laišku autoriaus paieškas. Aljendė, pasirodo, iš tiesų yra realus žmogus, šimtaprocentinis amerikietis, gimęs Pensilvanijoje 1925 metais. Savo tikroju Karlo Aleno (Carl M. Allen) vardu jis jau buvo seniai žinomas ufologų bendruomenei, važinėjo iš viešbučio į viešbutį ir kentėjo nuo psichikos sutrikimų. K.Aleno šeima parodė R.Giormanui laiškus, kuriuose K.Alenas prisipažįsta prisimanęs visą istoriją apie minininką ir pasiuptęs Pentagonui M.Džesupo knygą su savo komentais. Kai kurias savo istorijos detales jis iš tiesų sėkmingai panaudojo iš tarnybos laive „SS Andrew Furuseth“ patirties.

„Dešimtojo dešimtmečio pradžioje garsieji Aljendės laiškai pateko į rankas tyrėjui skeptikui Robertui Giormanui (Robert Goerman). Jis taip pat leidosi į laišku autoriaus paieškas. Aljendė, pasirodo, iš tiesų yra realus žmogus, šimtaprocentinis amerikietis, gimęs Pensilvanijoje 1925 metais. Savo tikroju Karlo Aleno (Carl M. Allen) vardu jis jau buvo seniai žinomas ufologų bendruomenei, važinėjo iš viešbučio į viešbutį ir kentėjo nuo psichikos sutrikimų. K.Aleno šeima parodė R.Giormanui laiškus, kuriuose K.Alenas prisipažįsta prisimanęs visą istoriją apie minininką ir pasiuptęs Pentagonui M.Džesupo knygą su savo komentais. Kai kurias savo istorijos detales jis iš tiesų sėkmingai panaudojo iš tarnybos laive „SS Andrew Furuseth“ patirties.

„Dešimtojo dešimtmečio pradžioje garsieji Aljendės laiškai pateko į rankas tyrėjui skeptikui Robertui Giormanui (Robert Goerman). Jis taip pat leidosi į laišku autoriaus paieškas. Aljendė, pasirodo, iš tiesų yra realus žmogus, šimtaprocentinis amerikietis, gimęs Pensilvanijoje 1925 metais. Savo tikroju Karlo Aleno (Carl M. Allen) vardu jis jau buvo seniai žinomas ufologų bendruomenei, važinėjo iš viešbučio į viešbutį ir kentėjo nuo psichikos sutrikimų. K.Aleno šeima parodė R.Giormanui laiškus, kuriuose K.Alenas prisipažįsta prisimanęs visą istoriją apie minininką ir pasiuptęs Pentagonui M.Džesupo knygą su savo komentais. Kai kurias savo istorijos detales jis iš tiesų sėkmingai panaudojo iš tarnybos laive „SS Andrew Furuseth“ patirties.

„Dešimtojo dešimtmečio pradžioje garsieji Aljendės laiškai pateko į rankas tyrėjui skeptikui Robertui Giormanui (Robert Goerman). Jis taip pat leidosi į laišku autoriaus paieškas. Aljendė, pasirodo, iš tiesų yra realus žmogus, šimtaprocentinis amerikietis, gimęs Pensilvanijoje 1925 metais. Savo tikroju Karlo Aleno (Carl M. Allen) vardu jis jau buvo seniai žinomas ufologų bendruomenei, važinėjo iš viešbučio į viešbutį ir kentėjo nuo psichikos sutrikimų. K.Aleno šeima parodė R.Giormanui laiškus, kuriuose K.Alenas prisipažįsta prisimanęs visą istoriją apie minininką ir pasiuptęs Pentagonui M.Džesupo knygą su savo komentais. Kai kurias savo istorijos detales jis iš tiesų sėkmingai panaudojo iš tarnybos laive „SS Andrew Furuseth“ patirties.

„Dešimtojo dešimtmečio pradžioje garsieji Aljendės laiškai pateko į rankas tyrėjui skeptikui Robertui Giormanui (Robert Goerman). Jis taip pat leidosi į laišku autoriaus paieškas. Aljendė, pasirodo, iš tiesų yra realus žmogus, šimtaprocentinis amerikietis, gimęs Pensilvanijoje 1925 metais. Savo tikroju Karlo Aleno (Carl M. Allen) vardu jis jau buvo seniai žinomas ufologų bendruomenei, važinėjo iš viešbučio į viešbutį ir kentėjo nuo psichikos sutrikimų. K.Aleno šeima parodė R.Giormanui laiškus, kuriuose K.Alenas prisipažįsta prisimanęs visą istoriją apie minininką ir pasiuptęs Pentagonui M.Džesupo knygą su savo komentais. Kai kurias savo istorijos detales jis iš tiesų sėkmingai panaudojo iš tarnybos laive „SS Andrew Furuseth“ patirties.

„Dešimtojo dešimtmečio pradžioje garsieji Aljendės laiškai pateko į rankas tyrėjui skeptikui Robertui Giormanui (Robert Goerman). Jis taip pat leidosi į laišku autoriaus paieškas. Aljendė, pasirodo, iš tiesų yra realus žmogus, šimtaprocentinis amerikietis, gimęs Pensilvanijoje 1925 metais. Savo tikroju Karlo Aleno (Carl M. Allen) vardu jis jau buvo seniai žinomas ufologų bendruomenei, važinėjo iš viešbučio į viešbutį ir kentėjo nuo psichikos sutrikimų. K.Aleno šeima parodė R.Giormanui laiškus, kuriuose K.Alenas prisipažįsta prisimanęs visą istoriją apie minininką ir pasiuptęs Pentagonui M.Džesupo knygą su savo komentais. Kai kurias savo istorijos detales jis iš tiesų sėkmingai panaudojo iš tarnybos laive „SS Andrew Furuseth“ patirties.

„Dešimtojo dešimtmečio pradžioje garsieji Aljendės laiškai pateko į rankas tyrėjui skeptikui Robertui Giormanui (Robert Goerman). Jis taip pat leidosi į laišku autoriaus paieškas. Aljendė, pasirodo, iš tiesų yra realus žmogus, šimtaprocentinis amerikietis, gimęs Pensilvanijoje 1925 metais. Savo tikroju Karlo Aleno (Carl M. Allen) vardu jis jau buvo seniai žinomas ufologų bendruomenei, važinėjo iš viešbučio į viešbutį ir kentėjo nuo psichikos sutrikimų. K.Aleno šeima parodė R.Giormanui laiškus, kuriuose K.Alenas prisipažįsta prisimanęs visą istoriją apie minininką ir pasiuptęs Pentagonui M.Džesupo knygą su savo komentais. Kai kurias savo istorijos detales jis iš tiesų sėkmingai panaudojo iš tarnybos laive „SS Andrew Furuseth“ patirties.

„Dešimtojo dešimtmečio pradžioje garsieji Aljendės laiškai pateko į rankas tyrėjui skeptikui Robertui Giormanui (Robert Goerman). Jis taip pat leidosi į laišku autoriaus paieškas. Aljendė, pasirodo, iš tiesų yra realus žmogus, šimtaprocentinis amerikietis, gimęs Pensilvanijoje 1925 metais. Savo tikroju Karlo Aleno (Carl M. Allen) vardu jis jau buvo seniai žinomas ufologų bendruomenei, važinėjo iš viešbučio į viešbutį ir kentėjo nuo psichikos sutrikimų. K.Aleno šeima parodė R.Giormanui laiškus, kuriuose K.Alenas prisipažįsta prisimanęs visą istoriją apie minininką ir pasiuptęs Pentagonui M.Džesupo knygą su savo komentais. Kai kurias savo istorijos detales jis iš tiesų sėkmingai panaudojo iš tarnybos laive „SS Andrew Furuseth“ patirties.

„Dešimtojo dešimtmečio pradžioje garsieji Aljendės laiškai pateko į rankas tyrėjui skeptikui Robertui Giormanui (Robert Goerman). Jis taip pat leidosi į laišku autoriaus paieškas. Aljendė, pasirodo, iš tiesų yra realus žmogus, šimtaprocentinis amerikietis, gimęs Pensilvanijoje 1925 metais. Savo tikroju Karlo Aleno (Carl M. Allen) vardu jis jau buvo seniai žinomas ufologų bendruomenei, važinėjo iš viešbučio į viešbutį ir kentėjo nuo psichikos sutrikimų. K.Aleno šeima parodė R.Giormanui laiškus, kuriuose K.Alenas prisipažįsta prisimanęs visą istoriją apie minininką ir pasiuptęs Pentagonui M.Džesupo knygą su savo komentais. Kai kurias savo istorijos detales jis iš tiesų sėkmingai panaudojo iš tarnybos laive „SS Andrew Furuseth“ patirties.

„Dešimtojo dešimtmečio pradžioje garsieji Aljendės laiškai pateko į rankas tyrėjui skeptikui Robertui Giormanui (Robert Goerman). Jis taip pat leidosi į laišku autoriaus paieškas. Aljendė, pasirodo, iš tiesų yra realus žmogus, šimtaprocentinis amerikietis, gimęs Pensilvanijoje 1925 metais. Savo tikroju Karlo Aleno (Carl M. Allen) vardu jis jau buvo seniai žinomas ufologų bendruomenei, važinėjo iš viešbučio į viešbutį ir kentėjo nuo psichikos sutrikimų. K.Aleno šeima parodė R.Giormanui laiškus, kuriuose K.Alenas prisipažįsta prisimanęs visą istoriją apie minininką ir pasiuptęs Pentagonui M.Džesupo knygą su savo komentais. Kai kurias savo istorijos detales jis iš tiesų sėkmingai panaudojo iš tarnybos laive „SS Andrew Furuseth“ patirties.

„Dešimtojo dešimtmečio pradžioje garsieji Aljendės laiškai pateko į rankas tyrėjui skeptikui Robertui Giormanui (Robert Goerman). Jis taip pat leidosi į laišku autoriaus paieškas. Aljendė, pasirodo, iš tiesų yra realus žmogus, šimtaprocentinis amerikietis, gimęs Pensilvanijoje 1925 metais. Savo tikroju Karlo Aleno (Carl M. Allen) vardu jis jau buvo seniai žinomas ufologų bendruomenei, važinėjo iš viešbučio į viešbutį ir kentėjo nuo psichikos sutrikimų. K.Aleno šeima parodė R.Giormanui laiškus, kuriuose K.Alenas prisipažįsta prisimanęs visą istoriją apie minininką ir pasiuptęs Pentagonui M.Džesupo knygą su savo komentais. Kai kurias savo istorijos detales jis iš tiesų sėkmingai panaudojo iš tarnybos laive „SS Andrew Furuseth“ patirties.

Tokijuje nebežydės sakuros

Dėl pasaulinio atšilimo jau po šimto metų Japonijos sostinėje Tokijuje nebegalės žydėti vienos iš labiausiai paplitusių rūšių - so-meissino - sakuros, teigia didžiausios pasaulyje oro prognozių kompanija "Weathernews", kurios būstinė įsikūrusi Tokijuje.

Žydinčios sakuros

Remiantis minėtos kompanijos prognoze, jei temperatūra Žemėje padidės 7 laipsniais Celsijaus, minėtos rūšies sakuros nebegalės žydėti dėl per šiltos žiemos. Tokijuje tai įvyks 2109 metais, o labiau į pietus nutolusiuose šalies regionuose, pavyzdžiui, Kiუსiu saloje, tai įvyks jau po 65-70 metų.

pasididžiavimo objektas ir nacionalinis simbolis. Sakuros asocijuojasi su lengvu estetišku liūdesiu ir primena apie grožio laikinumą. Pirmą kartą apie sakuras japonų literatūroje užsiminta 712 šios eros metais. Devintojo amžiaus pradžioje sakurų žydėjimo stebėjimas virto kasmetiniu renginiu, kuriame iki šiol dalyvauja imperatoriškosios šeimos nariai ir Japonijos aristokratai. Prieš 200-300 metų šis ritualas tapo nacionaliniu. Kiekvieną pavasarį milijonai japonų visoje šalyje rengia iškilas, kad galėtų pasigrožėti žydinčiomis sakuromis. Kai kurie entuziastai net nakvoja po jomis. Japonijoje auga maždaug 300 rūšių sakuros. Didžiąją dalį rūšių išvedė selekcininkai.

Ši prognozė parengta remiantis Jungtinių Tautų tarpvyriausybės klimato kaitos komisijos ir sakurų žydėjimo Japonijoje stebėjimų per praėjusius šešerius metus duomenimis. Sakuros Japonijoje - gyventojų

Kalnas gali būti Uždarytas

Australijos aborigenų šventasis kalnas Uluru

Australijos aborigenų šventasis kalnas Uluru, anksčiau vadintas Ajer-so uola, gali būti uždarytas alpinistams, norintiems palaipioti jo šlaitais. Dabar Australijos valdžios svarstomas draudimas sukėlė audringas disku-

sijas šalyje ir protestus Parlamente. Kaip pranešė Australijos žiniasklaida, draudimo priešininkai Parlamente pažymi, jog 346 metrų aukščio Uluru kalną kasmet aplanko daugiau kaip 350 tūkstančių tu-

ristų, o keli tūkstančiai kopia į jį. Draudimo įvedimas būtų nuostolingas tiek verslininkams, tiek aborigenams, kurie nuo 1985 metų kontroliuoja Uluru rajoną ir jį supantį Uluru-Kata Tjuta nacionalinį parką. Tenyškščiai aborigenai laiko visą parką šventa genties teritorija. Parkas yra įtrauktas į UNESCO paveldo sąrašą. Aborigenai žada kovoti, kad ir šiaip jau erozijos ardomas kalnas būtų išsaugotas. "Juk niekas nelipia ant Vatikano pastatų ar budistų šventyklų", - pareiškė žurnalistams genties vyresniųjų atstovas Vinsas Foresteris (Vince Forrester).

Bakingamo rūmai

Iš karalienės pavogė servizą

Labai brangiai atsiėjo Didžiosios Britanijos karalienė kilnus gestas, kai per priėmimą Bekingemo rūmų sode ji pakvietė dalį svečių į savo paviljoną, kad jie nepermirkėtų netikėtai Londone prapliupus neregėtai liūčiai. Kaip sužinota Didžiosios Britanijos sostinėje, nuo karališkojo stalo dingo dalis neįkainojamo sidabrinio darbo servizo.

Tradiciniai vasaros priėmimai Bakingamo rūmų sode rengiami pagal griežtą protokolą. Monarchui statomas specialus atviras paviljonas, kur gali patekti tik ribotas asmenų skaičius. Bet karalienė Elžbieta II (Elizabeth II) žengė beprecedentį žingsnį ir pakvietė 60 svečių po stogu, kad išgelbėtų juos nuo liūtis. Kaip po to paaiškėjo, kai ku-

rie iš jų pasinaudojo situacija ir nušvilpė dalį darbo servizo. Kai lietus liovėsi, karalienė pasigedo karaliaus Jurgio III (George III) epochos sidabrinų šakučių ir šaukštų, lėkštelių ir puodelių su monogramomis. Kaip sakė Bakingamo rūmų atstovas, pagrobti indai yra "neįkainojami" ir netgi sunku nustatyti jų rinkos kainą.

KOSTA RIKIJA - LAIMINGIAUSIA PASAULIO ŠALIS

Kosta Rika

Naujo Didžiosios Britanijos nevyriausybines organizacijos atlikto tyrimo duomenimis, Kosta Rika yra laimingiausia, žaliausia ir labiausiai aplinką tausojanti pasaulio šalis, pranešė AP. "The New Economics Foundation" ištyrė 143 šalis, kuriose gyvena 99 proc. pasaulio gyventojų, ir sudarė lygtį, pagal kurią apskaičiuo vidutinę šalies gyventojų gyvenimo trukmę, jų laimės lygį bei atsivairių aplinkosaugai. Pagal šią formulę Kosta Rika yra laimingiausia ir žaliausia šalis pasaulyje, vos lenkianti Dominikos Respubliką. Tyrimo ypač gerai pasirodė Lotynų Amerikos šalys, užėmusios devyktą poziciją pirmajame dešimtuose. Šiuo atžvilgiu prasčiau atrodo didžiosios Vakarų valstybės. Didžioji Britanija užima 74-ąją vietą, Australija - 102-ąją, o JAV - tik 114-ąją vietą. Organizacijos tyrimo duomenimis, vidutiniškai Kosta Rikos gyventojai gyvena 78,5 metų, o net 85 proc. šalies gyventojų teigė esą laimingi ir patenkinti savo gyvenimu.

MOBILUS TELEFONAS, KURIS NEDŪŽTA IR NESKĘSTA

Didžiosios Britanijos automobilių gamybos kompanija "Land Rover" sukūrė pirmąjį pasaulyje mobilųjį telefoną, kuris nedūžta, neskęsta ir atlaiko temperatūros pokyčius. "Land Rover S1" pavadintas mobilusis telefonas nedūžta jį ant betono išmetus iš 5 metrų aukščio. Telefonas nebus sugadintas jam įkritus į vandenį ir ten išbuvus 30 minučių. Be to, telefonas atlaiko žemesnę nei minus 20 bei aukštesnę nei +100 laipsnių temperatūrą. Telefonas taip pat nebijo dulkių, druskų, jūros vandens ir net benzino ar žalios naftos. Šiuo metu rinkoje esantys mobilieji telefonai yra lengvai sudaužomi, dėl to, anoi Didžiosios Britanijos laikraščio "The Daily Mail", kasmet vartotojai, sudaužę savo telefonus, naujienoms išleidžia maždaug 262 mln. JAV dolerių. "Land Rover S1" mobilusis telefonas gali pasigirti ir galinga baterija. Vieno baterijos įkrovimo pakanka aštuoniolikai valandų nemurūkstamo pokalbio. Naujasis telefonas pagamintas iš itin atsparaus plastiko ir gumos. Šiuo telefonu jau susidomėjo NATO. Britanijoje šio telefono kaina siekia apie 250 svarų.

PIGIAUSIA EUROPOS ŠALIS

Makedonija

Pigiausia Europos šalis yra Makedonija, skelbia Europos Sąjungos (ES) statistikos agentūra "Eurostat", palyginusi kainas 37-iose Europos šalyse. Kandidatė tapti ES valstybe nare esančioje Makedonijoje kainos yra 53 proc. mažesnės už ES vidurkį. Pigiausia ES valstybe nare pripažinta Bulgarija, kur kainos yra 49 proc. mažesnės už Bendrijos vidurkį. "Eurostat" subyginio kainas 27-iose ES valstybėse narėse, trijose kandidatėse tapti ES narėmis (Kroatijoje, Makedonijoje ir Turkijoje), trijose Europos laisvosios prekybos asociacijos narėse - Islandijoje, Norvegijoje ir Šveicarijoje, taip pat Bosnijoje ir Hercegovinoje, Albanijoje, Juodkalnijoje ir Serbijoje. Buvo subyginios pusterčio tūkstančio prekių ir paslaugų kainos. Brangiausia Europos šalimi pripažinta Danija, kur kainos ES vidurkį viršija 41 proc. Po Danijos seka Norvegija (39 proc.) ir Švedija (30 proc.).

ELTA

Nepaklausęs nežinosi

Antarktidos telefono kodas - 672

PASAULYJE YRA NEMAŽAI ĮDOMIŲ FAKTŲ, KURIE STEBINA, TAČIAU APIE JUOS SUŽINAI TIK TIESIOGIAI SUSIDŪRĘS, PATS NIEKADA NESUSIPROTĖTUM APIE TAI PAKLAUSTI. ŠTAI TIK KELI IŠ JŲ.

- Aliaskos vėliavą 1927 m. sukūrė 13-metis Aliaskos gyventojas Benis Bensonas (Benny Benson). Tais pačiais metais berniuko sukurtą vėliava įteisinta kaip oficialus Aliaskos teritorijos simbolis (anksčiau naudota (JAV vėliava).
- Jeigu užsimanysite paskambinti į Antarktidą kokiam nors mylimam pingvinui, jums teks rinkti kodą 672.
- Italijoje, Sienos mieste, draudžiama dirbti prostitute, jeigu moters vardas Marija.
- Senovės Romoje su nemokšomis gydytojais elgdavosi šiek tiek griežčiau nei dabar: jeigu vargšas pacientas mirdavo per operaciją, daktarui už tai paprasčiausiai nukirsdavo rankas.
- Žodžiui „sniegas“ apibūdinti eskimų kalboje yra 20 skirtingų pavadinimų, o jakutai iš viso turi tam apie 70 žodžių.
- Kinų rašyboje hieroglifas, reiškiantis „nemalonumas, sunkumas“, piešiamas kaip dvi moterys po vienu stogu.
- 1983 metais Vatikanas tapo vienintele pasaulio šalimi, kur nebuvo užregistruotas nė vienas kūdikio gimimo atvejis.
- Jeigu pateksite į Vakarų Afrikos matamių genčių, nepamirškite, kad žaisdami futbolą vyrai vietoj kamuolio naudoja žmogaus kaukolę.
- Nulipdyti sniego senj dykumoje nėra jau tokia nereali svajonė. Tai buvo galima padaryti Sacharos dykumoje 1979 metų vasario

- 18 dieną, kai ten gausiai pasnigo.
- Kalbant apie kazino, vertėtų prisiminti, kad nė viename salone nebūna laikrodžių, o sudėję visus ruletės skaičius gaunamas iškalbingas ir daug sakantis skaičius 666.
- Daugelyje senovės Rytų valstybių kutenimas buvo uždraustas įstatymu, nes buvo laikomas nuodėminga ir aistrą skatinančia yda.
- Prancūzijoje jums nepavyks įsigyti lėles su ateivio veidu, nes šioje valstybėje draudžiama pardavinėti lėles nežmogaus veidu.
- Nepavyko išsiaiškinti priežasties, bet kai senovės Romoje vyras ką nors žadėdavo arba duodavo priesaiką, jis dėdavo ranką ant savo „pasididžiavimo“.
- Visose pasaulio šalyse karinė pagarba atiduodama dešine ranka.
- Monako armijoje tarnauja 82 kariai. Tai vienintelė šalis pasaulyje, kurios armija yra mažesnė nei šios nykštukinės valstybės karinis orkestras – 85 žmonės.

Parinko Saulius DAUGVILA

Aliaskos vėliavą 1927 m. sukūrė 13-metis Aliaskos gyventojas

Nė viename kazino salone nebūna laikrodžių

Monako armijoje tarnauja 82 kariai

Junkis prie daugybės kitų, kurie nešvaisto pinigų

**Kalbėk neribotai
BITĖS tinkle už
0 ct/min.**

su naujuoju telefonu Samsung

**Skambink tel. 19902, ir telefoną
su sutartimi pristatysime į namus.**

Samsung
C3010

Samsung
C3050

Samsung
B2100

Abonentinis mokestis 30 Lt/mėn.

Pasiūlymas galioja privatiems klientams iki 2009 08 23,
pasirašiusiems 24 mėn. sutartį su mokėjimo planu „BITĖ tarp mūsų“.

Daugiau informacijos www.bite.lt

bitė